

WESTERN

V. BOJAN

IGRA ŠPORTI

BROJ 15 • 12 • NARA

R
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

15

1986.

V. BOMON
IGRA SMRTI

X-100

NASLOV ORIGINALA

W. Beaumont:
DIE HARD, DIE FAST

Copyright by KEYSTONE

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
G. TOKIĆ

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija **»DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«**, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor **NIŠRO »DNEVNIK«: JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac OOUR **»Izdavačka delatnost«: ILIJA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik OOUR: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARABASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektor: **VERA MANOJLOVIĆ**

Tiraž: 32.000 primeraka

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU

IGRA SMRTI

I NEVOLJA U TUSONU

— Potegni, ili ćeš umreti!

Reći izgovorene kratko i jasno nisu ostavljale nikakvu sumnju. Odmetnik Art Slater se besno okrete, sa rukom na pola puta prema svom koltu kad mu se pogled zaustavi na već uperenom revolveru. Ugleda lice kao od bronze, sa dva duboka odlučna oka, koja mu poslaše žmarce niz leđa.

— Braket!

Slaterijeva ruka zastade nekoliko santimetara iznad drške revolvera. A onda, oklevajući malo, podiže obe ruke. Usta mu se zgrčiše.

— Zmijo! Prokleti lovče na ucene! Prišunjaao si se.

— Štedi dah, skitnico — reče mu Braket. — Sledim te već pet milja. Mogao sam te priklještit odavno, ali uskoro ćemo stići u Tuson. Mnogo je lakše držati kolt uperen u tebe jednu milju nego pet. A sad se penji na konja!

*

Glave su se okretale za njima kada su ujahali u Tuson. Građani su izlazili iz svojih radnji i kancelarija, i stajali po strani, da vide kako lovac na učenjene privodi jednog zatvorenika. Čuo se prigušeni žamor, ali ništa što bi Braket jasno razumeo. Mnoge su priče kolale o Hajvelu

Braketu, neke i sa mnogo preterivanja, ali su se sve u jednom slagale: svako ko se imalo ogrešio o zakon, i za kim je bila raspisana poternica, trebalo je i te kako da se kloni Braketa.

— Čestitam — reče Pet Webster kad se vrata ćelije zatvorise za Slaterijem.

— Ovog ste doveli živog, bez ijedne ogrebotine.

— Na vešalima neće biti tako pažljivi prema njemu — odvrati Braket, pa se okrenu i pođe ka svom konju.

Odvede ga u konjušnicu, da ga otimare i nahrane, a onda krenu niz ulicu, u pravcu hotela »Palas«. Čak i u to doba jutra bar je bio pun. Nekako se progurao, poručio pivo i pogledom potražio prazan sto. Otkrio je jedan i upravo je krenuo ka njemu kad ga jedan glas pozva s vrha stepenica.

— Hajvele! Hajvele! Do vraga, ti si pravi melem za oči.

Braket se nasmeja kad mu se pogled zaustavi na crvenokosoj ženi. Suknja joj je šuštalala, a pune grudi samo što joj nisu iskočile iz duboko dekoltirane haljine. Nora Rurk side niz stepenice, da mu se pridruži. Prvo ga zagrlila, a zatim poljubi. Onda se malo odmaknu, da ga bolje osmotri, držeći ga za ruke.

— Hajvele, stari prepredeni vuče! Šta ti, do vraga, tražiš u Tusonu?

— Lovim — odgovori joj on.

Uze zatim svoje pivo, koje je prethodno bio spustio na jedan sto, i de za njom; ona je svojom figurom krčila put kroz gomilu.

— Ja bih tebi mogao da postavim isto pitanje. — Osmehnu joj se dok je uzimala stolicu i pozivala konobara. — Poslednji put sam te sreo u Tapoki, u Južnoj Karolini.

— Dok sam čekala muža, koji se nikada nije ni pojavio.

Njen osmeh je samo za trenutak nestao.

— Do vraga i rat i sve to! Slušala sam razne priče, i pitala se da li je to isti Hajvel Braket koji je onda lutao Tapokom. Pretpostavljam da u tim pričama ima dosta istine.

— Ja sam lovac na učenjene — priznade Braket ozbiljnim glasom. — Imam razloga za to, Nora. Nije u pitanju samo novac.

— To znam. — Ona se ponovo nasmeja i potapša ga po ruci. — Do đavola, baš je dobro što te ponovo vidim. Ispij to, Hajvele. Ovo je moj lokal. Sve što želiš, ja plaćam.

Kad stiže konobar, Braket poruči još jedno pivo. Međutim, Nora Rurk preinači porudžbinu u bocu viskija i dve čaše, i reče konobaru da za minut treba da je nazad, ili će biti otpušten.

— Ne mislim ja to baš tako — reče s osmehom, dok je konobar žurio da ispuni njenu želju. — Ovde sam nova, a neki momci ne vole da im je žena gazda.

Stoga mislim da je bolje pokazati im odmah na početku ko je glavni.

— Odakle ti novac da kupiš ovo? — upita je Braket.

— Od drugog muža. — Nora se našali. — Od trojice, u stvari. Sva trojica su bili dobro potkovani, ali kratkoga daha. Čini se da sam ih ja iznurila. Baš je šteta što nisi bar deset godina stariji; ti si tip kakav meni treba.

Nora začuta kada je stigao konobar sa bocom. Spustila je pogled, i nije gledala Hajvela sve dok im nije usuo piće. A onda reče ozbiljnim tonom.

— Ti me poznaješ, Hajvele, zar ne? Znaš da kad hoću nešto da kažem da to nije da bih se uplitala...

— Hoćeš da znaš zašto mi je potreban ovaj krvavi novac?

Nora klimnu glavom, a on slegnu ramenima.

— Sećaš se onog momka iz Tapoke? Sećaš se da je trebalo da ode svojim, koji su ga željno očekivali? Vidiš, Nora, njih nije više bilo. Ranč je bio potpuno uništen sušom. A ono što nije dokrajčila suša učinila je grupa raspusnih lopova. Neke sam pohvatao, neki su još na slobodi. Dok god ima uštvi kao što je Slateri, za mene ima posla.

— Je li to tvoj rat protiv razbojnika?

— Da. — Braket iskapi piće.

— Čini se da je upravo tako.

Nora pljesnu rukama, da dozove konobara.

— Kaži pijanisti da svira nešto veselo — naredi, a Braketu uputi osmeh. — Ostavimo sad te ozbiljne razgovore. Pijmo i uživajmo. Divno je što te ponovo

vidim, Hajvele, mada nisi kandidat za mog muža.

Dok je pijanista svirao vesele melodije, Hajvel Braket i Nora Rurk pili su viski. Nora je pokazivala svoje ruke, bogato ukrašene dijamantskim prstenovima, od kojih je svaki bio uspomena na ponekog muža. Igrala se njima, namerno izbegavajući da priča bilo šta o običnoj zlatnoj burmi, koju joj je poklonio armijski kapetan koji se nikada nije vratio kući iz Pitsburga.

— Ovaj ovde — Nora pokaza jedan od najvećih dijamantata — je poklon od Frenka. Srce ga je iste noći izdalo, jadničak.

— Nikad nisi menjala ime? Mislim, još uvek si Nora Rurk?

— Kad god ko umre, ja se vraćam na staro prezime — reče Nora. — Ima manje zabuna. Posluži se još jednim pićem. Hajde da...

Nekakva gužva nedaleko od njih prekidala Noru u pola rečenice. Namrštila se kad je primetila šta je uzrok nevolji. Jedna od devojaka, Sju Foli, snažno se otimala od jednog čoveka, za koga je Nora čula da ga zovu Set Latrel. Latrel je devojku čvrsto držao za zglob.

— Ne mešaj se, Nora — reče Braket, kad je Nora ustala da interveniše. — To je posao za muškarca. Ja ću srediti stvar. Ti budi spremna ako otpočne pucnjava.

Latrel je levom rukom uspeo da obuhvati Sju Foli, dok ju je desnom držao za zglob. Braket krenu prema njemu.

— Odbij! — zaurila Latrel. — Nadi sebi drugu devojku, ova je moja, i ne želim da je delim.

— Ostavi je na miru — reče

Braket hladno. — Odlazi, i ne vraćaj se više.

— Ko mi to kaže?

Latrel se okrete, a devojka, od trzaja, odlete pravo u punačke ruke Nore Rurk. Latrelova ruka krenu ka revolveru. Ali, bilo je kasno. Ruka mu nije bila dosegla ni do drške revolvera kad ga Braketova pesnica pogodi posred lica. Drugi udarac dobio je u stomak. Pao je na pod, crven od krvi iz nosa. Braket ga uhvati za opasač i kragnu, a onda ga gurnu kroz vrata, takvom snagom da je Latrel preleteo stepenice i pao na prašnjavu ulicu.

Braket se očisti i vrati Nori Rurk i uplašenoj devojci.

— Pobrini se za nju, Hajvele.

Nora predade uplašenu Sju Foli Braketu i podiže ruke prema gomili.

— Nastavite da pijete.

Braket otprati Sju uz stepenice. Ništa ne reče dok nisu stigli do njene sobe, u dnu hodnika.

— Potrebno vam je piće. Reci ću Nori da ga pošalje gore.

— Ne, molim vas... — Sju podiže ruku da ga zaustavi. — Devojke dobijaju samo hladan čaj. Zahvalna sam vam, gospodine, ali biće mi dobro, samo malo da se smirim.

— Zovem se Hajvel Braket.

Posmatrao je devojku. Imala je plavu kosu i lep ten, malo preplanuo od sunca. Oči, uznemirene, bile su joj svetloplave, poput jesenjeg neba. Mada je na sebi imala satensku haljinu, nije izgledala kao većina devojaka koje je sretao po salunima.

— Ja sam Sju Foli — reče devojka, pokušavajući da se nas-

meje. — Ovde sam nova. Ovo mi je prvi dan na poslu. Verovatno ću se navići. To jest, ako me Nora ne otpusti...

— Zašto bi to uradila?! — Braket podiže obrve, u znak čuđenja. — Vi lepo izgledate. Niste vi krivi što je onaj majmun suviše popio.

— Vrlo ste ljubazni. U stvari, nisam baš sigurna da ću moći da obavljam ovaj posao. Mislila sam da mogu, ali sad...

— Potreban vam je novac, zar ne?

— Da.

Sagnula se, jer suze počеше da joj se skupljaju u uglovima očiju.

— Pokušala sam da se zaposlim na drugim mestima, ali nisam uspela. Onda sam svratila ovamo, i Nora je rekla da će mi pružiti priliku. Čak... čak mi je pozajmila i ovu haljinu. Žao mi je, gospodine Brakete, ali trenutno nisam baš neko veselo društvo. Ja...

— Vrlo ste privlačni, i zovite me Hajvel — odgovori joj Braket. — Očito ste u nekoj nevolji, a takvi me uvek zanimaju. Možda bih mogao i da vam pomognem.

— Ne možete. — Ona zavrte glavom. — Niko ne može...

— Iskušajte me.

Sju Foli zastade za trenutak, pre no što podiže pogled, i srete njegov. Mada je bio strog, otkri u njemu iskrenost, i iznenada oseti potrebu za prijateljem, da se nekom poveri.

— Ostali smo bez novca, moj brat Kel i ja... Jedva da imamo koji dolar. Imali smo mali posjed, ali Kel se kartao, i izgubio i

to tako da smo sada ostali bez ičega...

— Smirite se. — Braket joj dotaknu rame. — Ispričajte mi sve polako, Sju. Gde je sada vaš brat?

— Kod kuće. — Šmrcnu, pokušavajući da se sabere. — Došlo je do pucnjave, i Kela je pogodio metak. Nije ništa ozbiljno, ali je zasad vezan za krevet. Molila sam šerifa da ne podnosi tužbu, ali on kaže da sve zavisi od gospodina Kramera.

— Kramer je čovek koji je pucao u njega, zar ne?

— On je kockar. Kel se kune da je Kramer varao na kartama, ali na žalost, ne može ništa da dokaže... a mi ne možemo da smognemo novaca.

— Koliko je izgubio vaš brat, Sju?

— Pet stotina dolara. Pošto nije imao toliko u gotovom, dao je Krameru tapiju od našeg poseda.

— Kad biste dobili taj novac, ne biste, znači, morali da radite ovde. — Braket se uspravi, ozbiljna pogleda. — Sačekaću vas dole. Presvucite se. Otratiću vas kući. Nora će sigurno imati razumevanja.

Izađe pre no što je ona mogla da mu protivureči.

Sa nekoliko reči objasnio je situaciju Nori, a kad je Sju sišla, uhvati je za ruku, i izadoše na ulicu.

— Samo jedan čas, Sju — reče Braket. — Moram da svratim do šerifa Peta Vebstera.

— Šerifa!? — Izgledala je uplašena i zabrinuta. Ali, zašto? Hoćete li govoriti o Kelu?

— Ne — odvrati Braket. —
Trebalo da uzmem neke pare.

Tri jahača jahala su golim
brežuljcima istočno od Tusona,
u Arizoni. Bili su visoki i
krupni, mrkog izgleda, i svaki s
dva revolvera. Kad su sišli s
brda i stigli do peskovite či-
stine, zapaziše zaboravljenu po-
sudu i ostatke vatre. Zaustaviše
konje i nagnuše se, da osmotre
tragove.

— Braket? — Bad Korning
pogleda drugu dvojicu.

— Ko bi drugi mogao biti do
on? — Ned Bizli pljunu, u znak
prezira. — Prokleti lovac na uce-
njene. Uhvatio je Slaterija, bez
sumnje. Tuson je iza brda; kla-
dim se da ga je tamo odveo.

— Tim gore po Slaterija. —
Juma Hardin tim rečima, i sleg-
nuvši ramenima, otpisa člana
bande. — Šta ćemo sa Brake-
tom? Do vraga, čovek nikad nije
siguran gde će on da se pojavi.
Hvata nas polako, jednog po jed-
nog.

— Nateraćemo ga da pre-
stane — reče Bizli. — Zauvek.
Trebalo da ga napunimo olovom.

— Kako?

— Trebalo da se udružimo sa
svakim revolverašem na koga
naidemo — odvrati Bizli. — Bra-
ket je samo jedan. Kad bismo
svi zajedno radili, naterali
bismo ga u čorsokak. Već je
vreme da se nešto preduzme.
Čini mi se da je baš sad čas da
to učinimo.

— Kuda si krenuo? — pozva
Korning Neda Bizlija, kada ovaj
dohvati uzdu, da okrene konja.
— Čekaj nas, Nede. Do vraga, i
mi smo s tobom.

— Onda krenite — odvrati
Bizli. — Braket je odveo Slate-
rija u Tuson, i ja odoh tamo.

Tuson se naglo izgradio i pro-
širio i bilo je puno posla za še-
rifa Peta Vebstera. Ljudi su dola-
zili i odlazili, i ako im se lica
nisu nalazila na poternicama,
šerif ih je ostavljao na miru.
Umešao bi se samo onda kada
bi došlo do veće gužve.

Sad se uputi do gradonačel-
nika Olbrajta po dozvolu da is-
plati Hajvelu Braketu sedam
stotina dolara nagrade za uhva-
ćenog Slaterija. Išao je glavnom
ulicom, i nije ni primetio kada
su tri jahača skrenula prema
četvrti u kojoj su bili saluni i
bordeli. A i da jeste, ne bi obra-
tio veću pažnju.

Ned Bizli je zaustavio svog
konja ispred starog, neokreće-
nog saluna. Sjahao je i ušao u
salun. Prostorija je bila zadim-
ljena. Bizli dođe do bara. Ubrzo
mu se pridružiše Kroning i Har-
din.

Pogledom je prelazio po pro-
storiji, proučavajući goste, dok
mu se pogled nije zaustavio na
jednom licu koje je poznavao.

— Zdravo, Sete — reče, i po-
nese svoje piće za sto Seta La-
trela, koji je držao maramicu
na oštećenom nosu.

Sede i dade znak Korningu i
Hardinu.

— Izgleda da si negde zagla-
vio? — upita nesrećnog Latrela.

— Kako ti izgleda protivnik?

— Vražji sin, dohvatio me je
pre no što sam uspeo da izvu-
čem kolt.

— Poznaješ ga?

— Ako je onaj ko mislim da

jeste, ubiću ga. Latrel se uspravi i pogleda Bizlija.

— Hajvel Braket. Da li ti to ime nešto govori?

— I te kako — odvrati Bizli. — Mršav, okretan, brz. Ako si sa njim imao posla, pravo je čudo da si još uvek živ.

— Možda, ali ću se ja, ipak, razračunati s tom uštvom.

Latrel potegnu iz boce koju je Juma Hardin doneo na sto.

— Prijatelj je sa vlasnikom hotela »Palas«. Pretpostavljam da će biti u tom hotelu dok je u ovom gradu.

— To je već nešto. — Na Bizlijevom licu zaigra lukavi osmeh.

— Moraće kad-tad da se pojavi. A kada se to desi, mi ćemo biti tu da ga zaspemo olovom. Juma, ti nisi poznat kao mi, zato ti motri taj hotel. Set će za tobom. Kada bude izgledalo da odlazi, dotrčite do nas.

Juma Hardin klimnu glavom i ustade. Zastao je. I Set Latrel pode sa njim u pravcu hotela »Palasa«.

Imanje o kome je Sju Foli govorila nalazilo se dve milje severno od Tusona. Bilo je uredno ograđeno. Jedan potočić proticao je preko njega. Nekoliko krava paslo je na brežuljku, na vrhu kojeg je bila skromna kuća.

Sju Foli povede Braketa unutra, i predstavi ga mladom čoveku.

Visok i vitak, Kel Foli je izgledao kao rođen za zemlju. Stisak ruke bio mu je snažan, osmeh prijatan. Intuicija je govorila Braketu da je Kela Foliya na kocku naterala dosada, više

nego slabost. Nije imao dovoljno posla na imanju, niti mogućnosti za veću zaradu. Trebalo mu je razonode, i našao ju je u društvu tog Kramera.

— Nisam znao kuda je Sju otišla — reče Kel Braketu, kada je njegova sestra objasnila otokud Braket sa njom. — Prokletstvo, nikada joj ne bih dozvolio da radi na takvom mestu! Nešto ćemo smisliti, Sju se tamo više ne vraća, to je sigurno.

— Jesi li sasvim siguran da su te prevarili? — upita Braket.

— Karte su bile nameštene, siguran sam u to. Popio sam nekoliko pića, i išlo mi je dobro. Kad sam opomenuo Kramera, već je imao spremljen derindžer. Zasuo me olovom pre no što sam uspeo da se mašim revolvera.

Braket klimnu glavom. Znao je kako se to moglo desiti. Bio je to stari trik, ali su ljudi još uvek na njega padali. Kockari nose »derindžer« u rukavu. Da bi prevarili svog protivnika, načine pokret kao da će izvući revolver iz futrole na bedru, i tako izazovu protivnika, a onda opale prvi.

— Ništa ne garantujem, ali pokušaću da vam vratim novac. Ako budem imao sreće, možda još večeras, a najkasnije sutra — reče Braket i pode.

Sju ga isprati do vrata.

Jedan čas kasnije, kada je vratio konja u konjušnicu, i dok se probijao kroz gužvu u hotelu »Palas«, Braket se još uvek sećao žara njenih očiju.

— Znala sam da ta devojka nije za ovaj posao, ali kad mi je ispričala svoju priču, mislila sam da joj pružim šansu. Razu-

meš, Hajvéle? Ne bi imalo smisla dovoditi je nazad.

— Ona se i ne vraća. — Braket odmeri sve prisutne.

— Koji je od te gospode Džil Kramer?

— Onaj tamo. Budi oprezan. Ne znam o njemu mnogo, ali, po onome što sam čula, opasan je.

— Pripaziću se.

Braket se otisnu od nje i stade Krameru iza leđa. Braket je delio karte. Braket zapazi brzinu njegovih dugačkih prstiju, i iglu koja se za trenutak pokaza ispod rukava njegovog kaputa.

Kramer je podigao pogled i mrko dobacio:

— Želite nešto? Ako nećete igrati, onda se udaljite. Ako želite da potrošite koji dolar, uzmite stolicu i sedite.

— Okušao bih sreću.

Braket primače stolicu. Pošto sede, pogleda po sali, i uhvati mrki pogled Seta Latrela. Onda izvadi iz džepa novac koji je dobio od šerifa Vebstera. Stavio ga je na sto smeškajući se. Odmah je video sjaj u Kramerovim očima. Osmotrio je i ostale u igri. Jedan je bio nizak, proćelav, i predstavio se kao Smit. Drugi je bio stočar Bak. Treći, poslednji, bio je mršav, mrkog lica, i nije se potrudio da kaže svoje ime.

Svi su sada gledali u Braketa.

II

SMRT ODMETNIKA

Nora Rurk je povremeno prilazila da vidi kako napreduje igra.

Braket je znao da je Kramer jedan od najboljih kockara. Još

nije pokušavao da vara, uglavnom zato što to nije bilo potrebno. Oslonio se na poznavanje karata, a istovremeno je procenjivao partnere. Smit je igrao prilično dobro, i bio je sklon da poziva na visoke uloge. Stočar je dobio nešto, ali više zato što je imao sreće nego što je dobro igrao. Braket je igrao najnervoznije; ali, to je bilo namerno. Uzdržao se kada je mogao da traži pot, raspario par kada je trebalo da ga zadrži. Ipak, nije mogao da zavara Kramera.

— Pubovi otvaraju — reče Kramer. — Deset dolara ulog. Slažete li se?

— Deset za one koji otvaraju — reče Smit. — Hajde, podelite, pa da završimo. Počinju da me bole leđa od sedenja.

Braket je osetio da se Kramer promenio. Do tada je glumio. Hteo je da ih uljuljka. Karte su se šušteći spuštale na sto.

Braket je samo površno pogledao svoje, pazeći na Smita, Baka i trgovačkog putnika. Smit, najodvažniji igrač, pozva.

Braket klimnu glavom kad deset dolara padoše na sto. Svi su uzimali, i karte su doletale.

— Ti ništa ne uzimaš, Brakete? — upita Bak.

Braket je sačekao da podele karte, a onda je rekao:

— Sedite! Da se niko nije pomerio, inače će nastradati. Krameru, ne volim varanje na kartama.

— Niko mene ne naziva prevarantom, gospodine — zaškruta Kramer.

Braket je izvukao revolver i uperio ga u Kramerove grudi. Onda se nagnuo napred i slobodnom rukom okrenuo četiri

karte i pokazao prstom znak koji je Kramer na njih stavio: jedva vidljivi zarez noktom.

— Ti, zmijo! — Smit baci stolicu, spreman da Kramera napuni olovom.

— Smirite se — Braket zamahnu revolverom, da umiri Smita. Trgovački putnik, mrtvački bleđ, sećeo je nepomično. Braket pozva Noru Rurk da donese novi špil karata.

— Sada ćemo igrati pošteno — reče zatim. — Vi se, momci, možete povući kada zaželite, ali Kramer i ja... igraćemo i celu noć ako treba.

Kramer je kipteo od besa. Više puta je hteo da otkaći sakriveni derindžer, ali ga je svaki put Braketov pogled odvratilo od toga. Čuo je kako okolo pričaju da je uhvaćen u varanju. To je značilo kraj njegove igre u Tusonu.

Više nije bilo obeleženih karata. Igra je nastavljena. Svaki put kada bi karte stigle do njega, Braket ih je ispitivao, što je povećavalo Kramerov bes. Stočar najzad odustade; dobio je nekoliko dolara. Zatim trgovački putnik izgubi deset dolara, i ode u pravcu bara. Nora je ponovo došla do stola i, skrštenih ruku, stajala iza Kramera i proučavala njegove karte. Nasmejala se Braketu, a onda se uputila prema pijanisti, da mu nešto kaže.

Posle nekog vremena i Smit odustade.

Braket izdvoji svoj dobitak. Bio je povelik, ali još nedovoljan, jer od Kramera nije dobio tapiju od Fokijevog imanja.

— Nora! — pozva Braket.

Kad ona stade pored njega, on izazivački pogleda Kramera.

— Ti znaš šta ja hoću. Odi-grajmo još jednu, odlučujuću. Neka Nora izmeša. Onda ćemo da sećemo, i veća karta pobeđuje. Je li fer?

— Ako tako želiš, u redu — Kramerov glas je zazvučao resko.

Nora Rurk sede na stolicu i izmeša karte.

Kramer preseče špil. Okrete kartu.

— Dama karo — reče. — Pokaži ti svoju kartu, lovče na ucene.

— Kralj pik — Braket spusti svoju kartu. — Tako je. Igra je završena. Možeš da se spakuješ i da odeš odavde.

Kramerova reakcija je bila brza i silovita. Za trenutak se zagledao u kartu, a onda je dohvatio kraj stola sa kartama i novcem i prevrnuo ga. Nora Rurk vrisnu kad sto pade na nju. Pala je, i to joj je spaslo život, kada je opalio Kramerov »derindžer«. Istom brzinom reagovala je i Braket. Bacio se u stranu čim se »derindžer« našao u Kramerovoj ruci. Kad je Kramer povukao oroz, i iz Braketovog kolta je sunula vatra. Kramer se zašeo unazad, krvavih prstiju, jer mu je »derindžer« izleteo iz ruke.

— Ne pucaj — promuća. — Za ime boga, Brakete...

— Gubi se! — zapreti mu Braket.

Kramer proguta knedlu. Uzmicao je pred Braketom; a onda, kada se gomila razišla, okrenuo se i nestao, naletевši pri izlazu na Peta Vebstera.

— Braket!

Vebster pogleda u kolt, a onda prevrnu sto. Objašnjenja nisu bila potrebna.

— Zaboga, zar ne možeš da se zadržiš na gonjenju bandita? Kockanje nije tvoj domen.

— Bilo je za kratko.

Braket vrati revolver u futrolu. Pomože Nori da ustane, a onda se sagnu da ispravi sto, i kleknu da pokupi novac sa poda. Kada je ustao, zagleda se u tapiju Kela Folija. I Vebster ju je pročitao, a onda je zavukao ruku u džep i izvadio jedan kovertat.

— Ovo je telegram — reče. — Doneo ga je dečko iz pošte. Mogao bi ga dati Folijevoj sestri. Adresirano je na njenog brata, ali pretpostavljam da je svejedno kome će od njih dvoje biti uručen.

— Upravo idem kod njih — reče Braket. — Poneću im ga, ako se slažeš.

— Slažem se — reče Vabster. — Sad, kada je uzbuđenje prošlo, naručio bih jedno pivo. Hoćeš li da mi se pridružiš?

— Ne, hvala. — Braket tmurno pogleda šerifa. — Meni je dosta za večeras. Ako odmah krenem, uspeću da stignem na večeru.

Braket prođe kraj šerifa, potapša Noru po obrazu i krenu prema izlazu. Istovremeno je budno pratio sve koji su ga posmatrali. Set Latrel nije bio među njima.

Bilo je već mračno kada Braket izađe napolje. Svetlost iz saluna osvetljavala je deo puta za pešake, ali je, zato, lampa na uglu bila ugašena. Da li je u lampi ponestalo petroleuma ili je neko zaboravio da je upali?

Braket je imao nos za nevolju. I sada ga je svrbeo, od trenutka kad je shvatio da je Latrel napustio salun.

Brzo se sklonio od vrata.

Oglasi se revolver. Braket oseti kako mu kuršum prolete kraj lica. Savio se, i opalio dva puta. Od ugla zgrade saluna oglasio se drugi revolver. A onda, s druge strane ulice, još dvojica otvoriše vatru. Rasprsnule se prozori na salunu. Iverje od preklopnih vrata letelo je na sve strane. Krici i užas dopirali su iz saluna, ali je Braket imao prečeg posla nego da brine o gostima Nore Rurk. Odgovorio je vatrom. Video je da je napadač koji je bio kod ograde klonuo. Bacio se na stomak, i napunio olovom onoga na uglu zgrade. Pribio se uz stepenice, i okrenuo se prema onoj dvojici preko puta. Jednog je pogodio, a drugome je skinuo šešir, i naterao ga u bekstvo.

Sve je bilo gotovo. Bad Korning je ležao na ulici mrtav. Juma Hardin čučao je, na uglu, kraj zida i rukama se držao za ranjeni stomak. Ubrzo je umro.

Vebster je pogledao prizor, a onda se, ljut, okrenuo prema Braketu. Braket ga bezizražajno pogleda, a onda krenu prema konjušnici.

— Prokletstvo! — Šerif Pet Vebster je zbunjeno gledao za visokim lovcem na učenjene. Podiže ruku i počea se po glavi, — četiri revolvera su otvorila vatru na njega, a on se izvukao iz tog vatrometa bez ogrebotine. To je neverovatno!

✱

Folijevi su već bili večerali kada je Hajvel Braket dojahao

do njihove kuće. Braket nije odmah spomenuo telegram, jer su brat i sestra bili odveć uzbuđeni kad im je predao novac i tapiju.

— Ostajemo tvoji dužnici, Brakete — rekao je Kel Foli. — Nije mi jasno kako si uspeo da nadmudriš Džila Kramera. Šta bih dao da sam bio tamo!

— Imate li kakvih planova za budućnost? — upita Braket.

— Razmišljao sam o tome da prodamo ovo imanje i da nademo neko mesto u Kaliforniji. Ovde može biti samo gore...

Kel prestade da govori kad mu Braket uruči telegram. Čuao je dok je otvarao i čitao poruku. Kad je pročitao, odjednom mu se na licu pojavi zapanjenost.

— Jesi li ti pročitao ovo?

— Ne — reče Braket.

Zavali se u stolicu i začuta. Kel je pružio telegram sestri.

Devojka i njen brat pogledali su se zapanjeno, Braket je upitao o čemu se radi.

— Telegram je od šerifa iz Sani Kornera — reče Sju pružajući mu telegram. — Kaže da nam je otac iznenada umro, i da dodemo što je moguće pre.

— Naš otac je bio odmetnik, Hajvele — otpoče Kel ispovest. — Godinama ga nismo videli... još od detinjstva. Odjahao je, i više se nije vraćao. Nije mi jasno kako je šerif saznao za nas.

— Možda mu je vaš otac rekao, pre nego što je umro.

— Tata? Prijatelj sa telefonom?

— Kel Foli zavrte glavom. — Nemoguće. Nikada niste čuli za Brzog Folijsa? Kad je nestao, za

njim je bila raspisana poternica na hiljadu dolara.

— Poslednji put smo nešto čuli o njemu godinu dana posle mamine smrti — reče Sju. — Javili su nam da je ubio nekog čoveka u Tumstounu. Iz istog izveštaja se saznalo da je pobegao preko granice, u Sonoru. Sve ove godine smo se pitali gde je, a sada...

U očima Sju Foli pojaviše se suze, dok je gužvala telegram u ruci.

— Briga me šta drugi kažu! Otac je otišao zato što je tako hteo. Voleo je mamu, a voleo je i Kela i mene. Nije želeo da naš povredi.

— Žao mi je — reče Braket. — Sani Korner nije daleko od mesta u koje sam se ja uputio.

— Znaete gde je?

— Severno odavde, na putu za Feniks. — Braket pride devojci i stavi joj ruku na rame. — Možda bih mogao da odjašem tamo pre vas, i kažem šerifu da stižete.

— Hoćete li, Hajvele? — gledala ga je uznemirenim očima.

— Naravno da hoću. Samo, ja bih radije da ne krenem na put praznog stomaka...

— Oh, sasvim sam zaboravila. — Žurno ustade, zbunjena i zaspurena. — Oprostite, Hajvele.

Braket je ujahao u Sani Korner trećeg dana nakon što je napustio Tuson. — Saopštio je lokalnom šerifu razlog svoje posete, saznao od njega neke detalje vezane za smrt Trigera Folijsa, a onda odseo u hotelu i odlučio da čeka dok stignu Sju i Kel Foli. Nije više razmišljao o

napadu u Tusonu. Ljude koje je ubio bili su deo bande čijeg je jednog člana priveo šerifu, i za njega dobio novac. Nisu uspjeli da mu se osvete, i to mu je bilo dovoljno.

Prošao je još dan i po pre no što su Sju i Kel Foli stigli. Jahali su na konjima iznajmljenim u Kaza Grande. Braket i šerif Dejv Korlis dočekali su ih ispred hotela.

— Primite moje saučešće — Korlis se obratio devojci i njenom bratu. — Veoma sam cenio vašeg oca. Naravno, ja ga nisam poznavao kao Trigera Folijsa. On je ovde bio pod imenom Fegan. Ljudi su ga veoma cenili, u to možete biti sigurni.

— Kako je umro, šerife? — upita Sju. — Vaš telegram je bio dosta štur.

— Nesretan slučaj, gospodice — objasni Korlis. — Čistio je pušku. Opalila mu je direktno u lice, i ubila ga na licu mesta. Pre nekoliko meseci dao mi je jedno pismo na čuvanje, pod uslovom da ga ne otvaram osim u slučaju njegove smrti. Pomislio sam da je to neka oporuka, ali on se već o tome pobrinuo. U pismu je samo njegov pravi identitet i vaša adresa.

— Shvatam — odgovori Sju. Čvrsto se držala za bratovljevu ruku. Bila je tužna i umorna.

Ude u hotelski foaje.

Kad su se vrata za njom zatvorila, Kel se zakašlja.

— Nešto mi se tu ne sviđa, Hajvele — reče. — Jednostavno, ne mogu da prihvatim činjenicu da se moj otac slučajno ubio. On je bio revolveraš. Ja sam bio tek klinac, ali se sećam kako je uvek pažljivo baratao oružjem.

Braket nije dao nikakav komentar, a ni šerif Korlis, Kel Foli je, sa prtljagom, ušao u hotel.

Korlis otprati Braketa do štale. Na licu mu se videla napestost kad je progovorio:

— Ja sam istog mišljenja. Bili smo dobri prijatelji, i gledao sam ga kako barata oružjem. Bio je vešt poput pravog profesionalca. Pretpostavljam da tu veštinu čovek nikada ne gubi.

— Možda... — Braket je hladnokrvno gledao šerifa. — Vi mislite da je to bilo ubistvo? Šta bi moglo biti motiv?

— Novac, na primer — reče Korlis. — Foli, ili Fegan, svejedno kako se zvao, dobro je zaradivao. Pet milja od grada je njegov ranč, jedan od najlepših na ovoj teritoriji. Posedovao je ranč, stoku, lovišta i šumu. Ako ga je neko ubio, onda bi ranč lako mogao biti motiv.

Braket je izgledao zabrinut dok nije dobio i dodatna objašnjenja.

— Zakonito ili ne, Fegan se ovde dva puta ženio. Prva mu je žena dovela svog sina. Onda, tu je Melita, žena sa kojom je živeo do svoje smrti. Ne znam šta će biti sa rančom, ali ako meni nije ništa pričao o Tusonu, onda je verovatno da ni ženama u Sani Korneru nije pričao ništa o tome.

— Hoćete da kažete da ni njegov pastorak ni njegova poslednja žena ne znaju za Sju i Kela Folijsa?

— Upravo to, Brakete — uzdahnu Korlis. — Fegan je napravio testament, što sam već pomenio. On još nije pročitao, i dok se ne pročita, može se samo na-

gađati šta će biti sa rančom. Nešto slutim u vezi sa tim, ali je bolje da to prećutim dok ne odjašemo na ranč, a onda ćete i sami moći prosuditi kako stvari stoje.

— O.K. — Braket zavi cigaretu. — Nećemo više o tome. Jedino mi je žao što se Fegan, ili Foli, nije sreo sa Norom Rurk. Oni bi oborili sve rekorde.

Šerif Korlis nije shvatio Bracketovu aluziju, a sagovornik se nije ni trudio da mnogo objašnjava. Ostaviše konje u štali, a onda se uputiše u hotel, da popiju nešto. Mrak se već spuštao kad su završili.

III

POSLEDNJA ŽELJA I TESTAMENT

Bilo je već poodmaklo jutro kada je šerif Dejv Korlis krenuo iz Sani Kornera na Feganov ranč. Braket je, zamišljen, pušio cigaretu. Rekli su Sju i Kelu Foliju da im je otac imao dve žene, od kojih je jedna još živa.

Braket je posmatrao zemlju dok je jahao. Na svojim putovanjima video je mnoge države na Zapadu, od Teksasa do Kalifornije, i na severu, do Oregona. Mnogo je jahao po Arizoni, gde je zemlja, mada impresivna u svojoj veličini, znatno nepogodnija za gajenje stoke. Ovde je bilo sasvim drugačije. Na istoku su visoki brežuljci, Superstišenz planine na severu, a reka Gilda vijuga kroz plodnu zemlju.

Izjahali su iz grada i krenuli putem kroz divan pejzaž, pun raznovrsnog drveća i malih potoka, u kojima se kupalo sunce. Dve milje iza grada naišli su na

brežuljke. Približavali su se bogatim pašnjacima, dok se na kraju nije pojavio i sam ranč. — Ovo je ranč koji je otac posedovao? — trže se Kel Foli, i uspravi se u sedlu, da osmotri okolinu.

— Jeste — odgovori Korlis. — Svako bi se ponosio time, zar ne? Naravno, znamo da nije sav novac koji je uložen u ovaj ranč stečen zakonito, ali to ne smeta čarima ovog mesta. Tvoj otac se zaista ponosio ovim posedom, Kele. Ali, nije bio kao većina rančera. Bio je tih, gotovo skrušen. Da ga nismo poznavali, pomislili bismo da nema ni dolar.

— Ovo je lepše od našeg poseda u Tusonu — promrmlja Kel. — Kad pomislim kako smo se Sju i ja patili...

— Ne prosuđuj prebrzo — prekide ga Korlis. — Još ćeš dosta saznati o svome ocu. Ponešto ti se neće dopasti, možda zato što je bio kao i mi, običan čovek. Dok ne saznaš sve, najbolje je setiti se da ne biste bili ovde da on nije tako zahtevao.

— Ne kritikujem svog oca, šerife — reče Kel. — Samo mi se čini pomalo neobičnim da jedan šerif govori tako o čoveku sa reputacijom kakva je moga oca.

— Bio mi je prijatelj — reče Korlis. — Što god da je bilo u prošlosti, ničeg lošeg nije bilo u Sani Korneru. Čoveka prihvatam onakvog kakav jeste, a vaš otac je bio džentlmen, što se mene tiče.

Začutali su. Korlis ih je i dalje vodio. Prošli su kapiju i krenuli, označenim putem, prema kući. S obe strane puta pasla je do-

bro uhranjena stoka. Kad ih je Korlis poveo uz brežuljak, Braket spazi grupu ljudi pored korala. Nekoliko njih su vilama istovarali seno sa kola, a jedan čovek je sekirom cepao drva. Taj zastade, da obriše znoj sa čela, kad grupa jahača projuri pored grede za vezivanje konja. Tek kada su ljudi sjahali i već počeli da se penju na verandu, nastavio je posao.

Na vratima se pojavi žena. Svojim krupnim crnim očima odmeravala je Braketa i ostale.

— Jesu li to ti ljudi, šerife? — služavka znatiželjno pogleda Sju i Kela Folijsa.

— Da, to su oni, Megi — reče Korlis. — Hoćeš li javiti gospodi Fegan da smo stigli.

— Poznato joj je. — Megi je držala vrata. — Ovuda, molim. Gospoda Fegan i gospodin Nil vas čekaju u dnevnoj sobi.

Braket ostade na začelju, dok ih je devojka vodila širokim hodnikom. Devojka lagano pokuca. Kad začu odgovor, otvori vrata i skloni se u stranu.

Karlis je brzo obavio predstavljanje. Melita Fegan bila je visoka, hladnokrvna, očigledno sabrana žena, prekrasnog tena, kose boje rde, i neobično oštarih, zelenih očiju. Bila je znatno mlađa nego što je Braket očekivao, privlačna i elegantna u pripijenoj crnoj haljini, koja je isticala i njen stas i svetao ten. Do Melite je stajao Nil Fegan, koji klimanjem glave završi predstavljanje. Nil je većinom držao spušten pogled, mada je Braket znao da on pomno prati sve, ne propuštajući ništa.

— Pretpostavljam da posedujete nekakve dokaze o identifi-

kaciji? — Melita se mirno okrete Sju Folijsu.

— Donela sam sve što bi moglo da nam zatreba. — Sju zavuče ruku u svoju torbicu. — Dokaz o našem rođenju i stara venčanica naših roditelja. Ako treba još šta, ja ću poslati po to.

— Neće biti potrebno. — Melita brzo pregleda papire, i vrati ih. — Očigledno, vi ste oni za koje se predstavljate. Opustite se. Megi će doneti kafu za koji tren. Nile, cigare za šerifa i gospodina Braketa, i pepeljare, ako može; ne volimo da nam se tepih prlja pepelom.

Kada je Nil ponudio Korlisa i Braketa cigarama, Melita prede preko sobe i otvori zasune na prozorima, da bi u prostoriji bilo svetlije. Bila je to prostrana soba, sa debelim tepihom na podu i ogromnim, divno uokvirenim ogledalom. Melita zastade ispred ogledala i Braketu se učini da podešava osmeh, pre no što se ponovo okrenula gostima. Okrenuvši se od ogledala, za trenutak strogo prostreli Nila, a onda joj pogled poprimi blag izraz.

— Naravno, sve ovo mora da je šok za vas. — Melita se osmehivala Sju i Kelu, kao da je htela da pokaže da Braket i Dejv Korlis tu ne treba ništa da traže.

— Da sam znala za vas, ja bih vam javila, ali sam to saznala, od šerifa, tek pre dva dana, kada ste već bili na putu ovamo. Verovatno mislite isto što misli i pola grada — da sam se udala za vašeg oca zbog novca.

— Ali, ne... — Sju se sva zbuni na tu primedbu. — Uveravam vas, ni Kel ni ja...

– Vrlo ste ljubazni, gospodice Foli.

Međutim, njen osmeh je samo izgledao topao.

– Vaš otac je imao razloga za ženidbu mnome, kao što sam ih i ja imala. Ovako ili onako, svako je dobio što je želeo.

Sju Foli se zarumenila, a Kel počeo da se vrpolji. Uto ude Megi, noseći velik srebrni poslužavnik, sa servisom za kafu.

– Mleko ili limun, gospodine Brakete? – odsečnim zamahom ruke Melita otpusti služavku.

– Čistu crnu kafu. – Braket primeti srebrni slanik pored posude s kafom.

– Kažu da je so dobra za ten – dodade Melita kad je primetila njegov začuđen pogled. – Uzmem tek mrvicu; to ne pokvari ukus.

Melita skide poklopac sa slanika. Kažiprstom i palcem krenu da uzme malo soli, ali joj ruka promaši i slanik pade na stranu; prosu se malo soli po tacni. Bes zasenči Melitin pogled. Brzo uze malo soli među prste, baci je preko levog ramena, onda uspravi slanik i nasmeši se Sju i Kelu.

– Insistiram da oboje budete moji gosti. Gospodin Čendler je obećao da će se testament čitati u petak, i ne vidim razloga da ne odsednete ovde, kao moji gosti.

– Nismo ništa poneli – počeo Sju. – Vrlo nam je udobno u hotelu, zaista. Mi...

– Gluposti! – Melita nije htela ni da čuje. – Megi je vaše sobe pripremila i izvetrila. Što se tiče odeće, sigurna sam da Nil ima nešto da ponudi Kelu, a

čini mi se da će vama moje haljine sasvim lepo pristajati. Poslaćemo po sve što vam je potrebno.

Prošao je još jedan sat dok su Hajvel Braket i Dejv Korlis napustili ranč. Sju i Kel Foli ih ispratiše do grede za vezivanje konja, ostavivši Melitu i Nila Fegana da ih posmatraju sa verande.

– Volela bih da i vi ostanete – prošaputa Sju Foli. – Tako velika kuća... bilo bi mesta za sve.

– Vratiću se. – Braket se nasmeši. Stisnu devojci ruku, nasmeši se i Kelu, zatim skoči u sedlo i potera konja u pravcu grada.

Braket ga je pratio niz brežuljak. Okrenuli su se, da pogledaju unazad, kad dodoše do podnožja, ali više nije bilo ni Folijevih, ni Melite ni Nila.

– Pa, Brakete? – Korlis nabra obrve. – Kakvo je vaše mišljenje?

Braket slegnu ramenima.

– Melita? Lepa, ohola, podseća na deo kolekcije poput, lovačkog trofeja, ukrasa i ostalog. Sujeverna, takođe, sudeći po incidentu sa solju. A mladi Nil... rekao bih da je pomalo mušičav, ne baš mnogo siguran u sebe. Radije prepušta da mu pomajka govori nego da sam govori. Ko je od njih našao telo starog?

– Služavka ga je našla. Bila je užasno histerična kada sam tamo stigao, ali nije ni čudo. Prizor uopšte nije bio lep. Telo bez lica, samo gomila raznesenog mesa. I ja sam se potresao, vama to priznajem.

— Da li postoji sumnja da to nije bio Fegan?

— Ne... — odmahnu Korlis glavom. — Nesumnjivo je to bio on. Sedeo je na stepenicama iza kuće, čistio staru pušku i čekao starog Rodija Marša. Trebalo je da idu u lov. Uvek su zajedno odlazili u lov...

— Rodi Marš?

— Čučete o njemu više. — Korlis malo podstaknu konja, da požuri. — Ne bih želeo da to zvuči misteriozno, ali ja imam izvesnih ideja u vezi sa tim. Volio bih da i vi razmislite, da vidim hoćete li doći do istih pretpostavki.

Prodoše potok, zatvoriše kapiju za sobom i brzo zajahaše putem za Sani Korner. Korlis se nije zaustavio pred svojom kancelarijom. Projahali su kroz grad, da bi se zaustavili tek kad stigoše do velike zgrade na periferiji.

— Winston Čendler — predstavi Korlis čoveka koji je izašao da se s njima pozdravi. — Još jedan Feganov prijatelj. Advokat je. Mogao bi da mi pomogne, ali neće. Kaže, profesionalna etika.

Čendler se rukova sa Braketom, ozbiljno pogledavši Korlisa.

— Testament će se pročitati u petak. Do tada ne smem otkriti ni delić njegovog sadržaja.

Čendler ih uvede u kuću, zatvori vrata, i povede ih u svoju radnu sobu. Uze bocu viskija i svakom usu po piće, pre no što nastavi razgovor.

— Nisam znao da je Džek Fegan nekada bio poznat kao odmetnik Triger Foli — reče zatim. — On mi se nikada nije po-

veravao, a ja se nisam raspitivao za njegovu prošlost.

— Jesi li video Rodija Marša? — upita šerif.

— Ne, nisam — namršti se Čendler. — I to više od nedelju dana. U stvari, dan-dva pre no što će Džek Fegan poginuti. Trebalo je da mi očisti onaj stari bunar, ali se nije pojavio.

— I ne znaš gde bi mogao biti?

— Ne... kako bih, do vraga, mogao znati? Znaš kakav je Rodi — živi negde u planinama, lovi zečeve ili jelene, ili nešto drugo. Već će se on negde pojaviti. Sviraš na pogrešnu žicu, Dejve. Zaboravi Rodija i njuškaj na nekom drugom mestu.

— Hvala za piće. — Korlis spusti svoju čašu. — Javi mi kad ćeš da kreneš u petak. I ja ću sa tobom.

— U redu.

Stroga lica, Winston Čendler isprati goste do vrata. Stajao je pod strehom dok su oni uzjahali konje; tu je stajao neko vreme i nakon što su se oni udaljili.

— Da li sada imate neku predstavu o svemu? — upita Korlis.

— Počinjem da shvatam. — Braket ostavi svog konja u konjušnici, a zatim pođe s Korlisom do šerifove kancelarije. — Fegan je imao svoju prošlost. Mislite da bi Rodi Marš mogao biti neko iz njegove prošlosti?

— Siguran sam u to — potvrdi Korlis. — Pre nego što smo jutros krenuli, slučajno sam mladom Kelu Foliu spomenuo to ime. Nije bilo reakcije, ali to samo dokazuje da ga Kel kao dete nije poznavao. Rodi je stigao u Sani Korner, otprilike, godinu dana nakon što se Fe-

gan tu nastanio. Odmah su postali prijatelji. Pretpostavljam da su se od ranije znali, kao članovi iste bande, i da je on došao ovamo da mirno živi, kao i Fegan. No, možda je došao i zbog nečeg iz prošlosti, na šta je Fegan već bio zaboravio.

— A Vinston Čendler ne želi da da nikakve informacije, zar ne?

— Neće, ili ne može. — Korlis opsova. — Prokletstvo, kada bih bar znao gde se taj stari prepređenjak sklonio...

Braket ostavi šerifa da razmišlja. Popi pivo u baru, ode do svoje sobe i opruži se na krevetu. Osluškiavao je gradsku buku, decu kako se igraju iza hotela, psa koji laje, pomešane glasove iz bara. Zatvorio je oči, i u mislima stvorio sliku Sju Foli. Onda se nasmejao, i posve opustio.

Dole u baru i dalje se čuo razgovor. Nekoliko minuta nakon što se Braket povukao u svoju sobu, visoki i krupni Set Latrel ustade sa stolice, ispi piće i progura se prema vratima. Latrel samo letimice pogleda preko ramena, dok je prilazio konju. Niko se nije okrenuo, niti se bilo ko interesovao za njega.

Krenuo je na jug, prema Kaza Grande, dok ne naiđe na jedan put koji je vodio u šumarak na padini brežuljka. Kad stiže do drveća, sjaha, povede konja u senku, i dođe do jednog proplanka. Tu ga je čekao Ned Bizli. Članovi grupe iz Tusona i neki novi iz Kaza Grande sedeli su naslonjeni na drveće, a ispred njih, u centru, beše vatra.

— Pa, šta si saznao? — upita Bizli.

— Mnogo, ali ne znam šta će se još desiti.

Latrel skoči iz sedla, zaveza konja, potraži duvan, i smota cigaretu.

— Braket ima sobu u hotelu. Folijski su takode odseli u hotelu, ali su jutros odjahali, i nisu se vratili. U gradu je šerif, ali nema zamenika. Pretpostavljam da neće biti mnogo smetnji.

— Treba malo pričekati. — Bizli pokaza prema članovima bande. — Ima nas pet, ne računajući Slima Pejpa. Poslao sam ga u Slim Bend. Možda će otuda dovesti još koga. Ovo ćemo dobro obaviti, Sete. Ne sme da bude omaški. Braket nam već dugo smeta.

— Slažem se s tobom. — Latrel zapali cigaretu. — Suviše brzo smo nasrnuli na njega, u tome je greška. Nismo to dobro izveli. Ovako, sa dovoljno ljudi i sa razrađenim planom, rasturićemo ga na komadiće!

— Da. — Ned Bizli dotače zavoj oko svojih rebara. Pogleda prema Latrelu, i opsova, a onda se obrati jednom mladom, crnomanjastom momku, koji se oslanjao na svoju pušku.

— Pite, dođi malo ovamo.

Pit Meredith pažljivo ostavi svoju pušku, ustade i dogega se. Stade, smeškajući se pomalo ironično, jer mu se ni Bizli ni Latrel nisu mnogo dopadali, mada je sa njima delio mržnju prema Hajvelu Braketu.

— Šta želiš? — upita.

— Ti se još nikada nisi sreo sa tim lovcem na učenjene, zar ne?

— Nisam, ali mi je poznata ta sorta. Né bih bio ovde da nije tako.

— Dobro — reče Bizli. — To će nam pomoći. Povedi Strajera sa sobom i sutra idite u grad. Muvajte se oko bara, i vidite šta može da se sazna. Ne budite suviše ljubopitljivi, samo širom otvorite i oči i uši. Nešto se sprema. Pre no što rasturimo tog lovca, hoću da znam šta se sve kuva.

— U redu. — Pit Meredith se okrenu i vrati se svojoj pušci. Oštro pogleda Bizlija. — Čuj, ako mi ta uštva okrene leđa, neću se dvoumiti. Biće u paklu pre no što se i osveti.

Sledećeg petka oko podne Braket, Korlis i Vinston Čendler odjahaše prema Feganovom ranču. Sju je istrčala da ih pozdravi. Uхватила je Braketa za ruku i malo ga povukla u stranu.

— Oboje su bili veoma ljubazni prema nama — prošputa Sju, kada su ostali sami. — Melita mi je pozajmila toliko svoje odeće, a Nil je znatno prijatniji nego što sam u početku mislila.

— Možda ne mogu drugačije — nasmeši se Braket. — Možda će promeniti mišljenje nakon što se pročita testament.

Svi su već bili prisutni kad Braket i Sju Foli udoše u veliku dnevnu sobu. Sto, koji je do tada stajao u uglu, sad je bio nasred sobe. Vinston Čendler sede za čelo stola, sa akten-tašnom ispred sebe. Melita je sela levo od njega, Nil desno. Prisutna je

bila i Megi, sa nekim čovekom obučenim u farmersko odelo, za koga Braket pomisli da mora biti da je radnik na ranču.

Čendler uputi ozbiljan pogled Braketu dok je Sju Foli sedela. Onda, kada se Braket povukao do šerifa Korlisa, Čendler pročisti grlo i okrenu se Nilu Feganu.

— Hteo bih da raščistim jednu stvar pre no što predemo na čitanje testamenta. Kako ste se zvali, gospodine Fegane, pre no što ste uzeli prezime svog očuha?

— Ingram. Majka mi se zvala Ajvi Mej. Ingram. Umrla je od groznice, nešto manje od godine dana nakon venčanja sa Džekom Feganom.

— To sam samo hteo da znam, hvala. — Čendler se udobnije namesti na stolici, otvori tašnu i izvuče dokument, koji privuče pogled svih prisutnih.

Poče lagano da čita. Prvo su bila navedena mala zaveštanja. Stotinu dolara pripalo je Megi, u znak zahvalnosti za verno služenje. Sledećih stotinu dolara pripalo je predradniku ranča. Isto toliko određeno je za izgradnju sudnice u Sani Korneru, kao dobrovoljni prilog. Dok je Megi plakala, a predradnik prišao da je uteši, Čendler najavi poslednje zaveštanje: jedan deo šumovitog imanja treba da pripadne prijatelju Rodiju Maršu.

— Jeli to sve? — Melita prekide tišinu. — Niste spomenuli ranč.

— Ah, da... ranč. — Čendler uputi svima smešak. Poče ponovo da čita. — Deo zemljišta poznat kao Ranč F... koji se na severu graniči sa... a na jugu sa... uključujući sve zgrade, kao

što su... da, evo tu je. Taj posed, nakon moje smrti, treba da naslede moja voljena deca, moj sin Kel i kćerka Sju.

Čendler, preko naočara, pogleda Nila.

— Shvatate, naravno, da vi niste rođeni sin, zar ne?

— Do vraga, naravno da to znam. — Nil odgurnu stolicu, mračnog lica i sevajući očima.

— Prokleti starac! Radio sam za njega. Ja sam nadzirao posao na ranču, lio znoj i vraški se mučio.

— Polako, Nile. — Melita ustade, bleđa, ali znatno pribrađena. Okrete se zatim prema Čendleru.

— Mi možemo osporiti to. Nadam se da to shvatate.

— Slobodno to možete uraditi — reče Čendler. — Međutim, ne bih vam to savetovao, osim ako ste spremni da uzalud trošite novac.

— Mi ćemo se žaliti, sasvim sigurno — reče Nil. — Iskoristio me je. Pomagao sam mu oko vođenja knjiga i oko stoke. Radio sam kao rob. I eto šta sam dobio? Ništa! Ni cent. — Podiže pesnicu prema mirnom Čendleru. — Ta crnkinja dobila je sto dolara, i taj predradnik. A ja ništa da ne dobijem! Da, možda je stari jarac mrtav, ali me neće tako lako prevariti. Običi ću sve sudnice u zemlji, ako budem morao. Neka sam proklet ako budem mirno gledao kako ovi ovde oduzimaju ono što...

Braket ga izgura u hodnik.

— Izostavi imena, momče! Džek Fegan je sastavio taj testament, a ne njegova deca. A sad se gubi, i ne približavaj mi se!

Nil Fegan problede, a onda se

okrete i, sa psovkom na usnama, ode hodnikom.

Melita se očeša o Braketa, dozivajući momka:

— Nile, vrati se! Hoću da razgovaram sa tobom.

On se okrete.

— Odjahaću u grad. Idem da se napijem. Do vraga sve to!

— Pustite ga da ide, Melita. Piće mu neće škoditi. Kad dođe sebi, možda će shvatiti šta je uradio — reče Braket, uhvativši Melitu za ruku.

— Ne poznajete vi njega. — Melita se ukočila od Braketovog stiska. Kad je on pustio njenu ruku, lagano mu se okrenula i uputila mu hladan pogled svojim zelenim očima. — Ne volim da me ljudi dotiču, gospodine Brakete. Biću vam zahvalna ako ubuduće ne budete tako slobodni. I, kad mi se već obraćate, molim vas, zapamtite da se zovem gospoda Fegan.

— Gospoda Trigera Folijsa — ispravi je Braket.

Besno frkćući, Melita se uputi nazad u dnevnu sobu, dok je bat kopita jasno ukazivao da Nil odlazi.

Braket se zakikota i izađe na verandu. Posmatrao je kako Nil Fegan odlazi. Kad se okrenuo, uz njega je stajala Sju Foli.

IV

ZASEDA

Nil Fegan je sedeo sam za stolom u hotelu u Sani Korneru, još uvek razjaren. U rukama je držao praznu čašu.

— Konobar! Donesi mi još jednu bocu!

Alf Lids promrmlja nešto iza šanka, mršteći se.

— Nećete stići kući ako budete i dalje pili. Da vam kažem nešto, gospodine Fegane. Iznajmite sobu, i doneću vam bocu u sobu.

— Do vraga s tvojim predlogom! — Nil odgurnu stolicu i skoči na noge. Onda se, nesigurnim korakom, uputi ka šanku, i tresnu rukom po njemu.

— Kad nešto kažem, onda to i mislim! Hoću da se napijem, i napiću se. Niko me neće zaustaviti. Ako mi ne budeš dao još pića, rasturiću ovu kafanu.

— Kako vi kažete. — Lids izvadi još jednu bocu. — Ne znam kakvog ste sastava, ali će vam glava ujutru sigurno pucati.

— Nije ti jasno zašto se ovako ponašam? — Nil otčepi bocu, a onda se nagnu prema barmenu. — Reći ću ti. Prevarili su me. Oni prokleti Folijevi, što dodoše niotkuda i sve mi uzeše. Još mi i prete! Onaj Braket... kaže da će me srediti, i to zaista misli.

Alf Lids ga je slušao površno. Ali nisu i dvojica skitnica koji su stajali u blizini.

Pit Meredith i Birč Strajker izmjenjaše poglede, a onda stadoše još pomniji da slušaju.

Prvo je izašao Strajker. Bez žurbe je krenuo prema konjima, uzjahao svoga i krenuo polako niz ulicu, čekajući Mereditha. Kad mu se ovaj pridružio, obojica zadoše u senku.

Kada je Nil krenuo prema svom konju, dočekali su ga. Meredith mu uperi revolver u rebra.

— Ne pokušavaj da vičeš, jer ću ti razneti utrobu!

Revolver je trenutno otreznio Nila Fegana. Meredith ga uhvati za jednu, a Strajker za drugu ruku. Odvukoše ga do valova,

gurnuše mu glavu u vodu, i držaše ga tako nekoliko trenutaka. Gušio se, i kašljao kad su mu izvukli glavu iz vode. Počeo je da protestuje, pa su ga opet zagnjurili.

— Bićeš nam zahvalan za ovo — reče mu Meredith. — Kad se dobro nagutaš vode, povратиćeš. A kad se oslobodiš viška pića, možda ćemo se nagoditi.

Nil Fegan nije imao pojma o čemu oni govore. U jednom trenutku je pomislio da namjeravaju da ga ubiju i opljačkaju. Kad se ispostavilo, odgovaraše ga u jednu sporednu uličicu.

— O.K. — reče Meredith. — Evo šta predlažemo. Želiš da se otarasiš onog brata i sestre, zar ne? U stvari, ili ćeš ih se otarasi, ili ćeš izgubiti ranč. Možda bismo mi mogli to srediti, umesto tebe.

Zapanjen, Nil je buljio u njih.

— To vam neće uspeti — prozbori. — Ako im se išta desi, prvo će posumnjati na mene.

— Neće, ako posao obavimo kako treba.

Meredith je stajao pored Nila. Zavio je cigaretu i dao je mladom rančeru.

— Taj Braket je lovac na uce-njene. Za petama mu je više revolveraša no što kuće ima buva. Ako bi se desilo, kojim slučajem, da Braket i Folijevi jašu nekuda zajedno, pa da ih, recimo, jedna grupa revolveraša presretne... onda bi, jednim udarcem, svi troje mogli biti uklonjeni.

— Hoćete da kažete da bi moglo izgledati da su ubijeni samo zato što su bili s Braketom?

— Šta drugo? — Meredith slegnu ramenima. — Kako bi

iko mogao da posumnja u to ako su Folijevi slučajno naleteli na naše metke? Mi hoćemo Braketa, a istovremeno i tebi činićemo uslugu.

— Ne znam. — Nil nervozno povuče dim iz cigarete. Ruka mu je drhtala. — Kako da budem siguran da vam mogu verovati? Šta vi time dobijate? Treba mi vremena da razmislim. Možda ću sutra... ja...

— Naravno, momče — reče Strajker. — Samo ti lepo na miru razmisli. Ali zapamti, ako Braketa dobijemo bez tvoje pomoći, onda nema nagodbe, ni tog prokletog ranča.

Melita je čekala Nila na ranču. Čim je ušao, zgrabila ga je za ruku i, ne govoreći ništa, odvušla ga u svoju sobu i zatvorila vrata.

— Budalo jedna! — Melita priguši svetlo, pre no što se ponovo okrete Nilu. — Blesava, brbljiva ludo! Kad ćeš, do vraga, da naučiš da kontrolišeš svoje postupke?

— Imao sam razloga za bes — reče Nil. — Do vraga, nisi se ni ti baš smeškala.

— Nisam. Ali se bar nisam odala. Sada znaju da nisi mogao da podneseš starog. Ako iko posumnja da smrt Džeka Fegana nije bila nesrećni slučaj, ti ćeš biti prvi na šerifovoj listi sumnjivih.

— Nisam ga ja ubio. — Nil besno pogleda u nju. — Do vraga sve, ti bar znaš da nisam!

— Ništa ja ne znam!

— Znaš! Ti si ubila Fegana. Mrzela si ga isto koliko i ja. Vi-

deo sam kako si se prosto ledila kad god bi te dotakao. To više nisi mogla da podneseš. Ti si...

— Nisam ga ubila, Nile.

— Zaista? — Nil blenu, a onda zavrte glavom. — Ali, ako ti nisi, ko je?

— Možda je to zaista bio nesrećan slučaj. — Melita slegnu ramenima. — Ili ga je, možda, ubio Marš. Ko zna. Rodi se nije pojavljivao otkako se to desilo. I ti i ja znamo kako je Džek bio oprezan s puškama...

— Da... Možda je bilo nešto u prošlosti, nešto što mi ne znamo... Moramo se osloboditi Folijevih. Ne smemo im dozvoliti da nam uzmu ranč. Razgovarao sam večeras s nekim momcima. Imaju jedan plan. Kažu...

Melita je slušala. Kad Nil završi, pojavi se u njenim očima tračak nade, i smešak joj zaigra na usnama.

— Ti si pomalo luckast, Nile — reče. — Ali, katkad, slučajno, nabasaš na dobre stvari. Jesu li ti ljudi rekli cenu za sve to?

— Oni žele Braketa, to je sve što traže.

— Sve ćemo udesiti. Ti ćeš im javiti, Nile. Braket će doći ujutru. Postaraću se da on i Folijevi krenu pravo na te spremljene koltove.

Melita je već čekala kad Braket stiže. Šetala je po verandi, sa Sju Foli, bez ikakvog traga prethodne netrpeljivosti. Nasmešila se Braketu i uvela ga u kuću. Kel je bio u dnevnoj sobi, ali nije bilo ni traga od Nila Fegana.

— Raskomotite se, gospodine Brakete — reče Melita. — Mo-

ram dati neka uputstva Megi. Neću dugo.

— Kakva promena — pomisli Braket kad se vrata zatvoriše za Melitom.

— Veoma je ljubazna — reče Kel Foli. — Pomalo mi je žao Melite i Nila. Nisu očekivali ovo. Sad moraju s tim da se pomire, a to nije lako.

— Melita je predložila piknik — reče Sju. — Dan je prijatan, i to bi bilo divno, Hajvele. Mogli bismo da razgledamo malo ranč; to mi je želja od trenutka kad sam saznala da je naš.

— Zašto da ne? — reče Braket. — Šta ti kažeš na to, Kele? Želiš li da pogledaš šta si nasleđio?

— Naravno.

Ali, činilo se da je Kel Foli nečim zaokupljen. Ustade i odšeta do stalka sa lulama. Uze jednu lulu sa stalka, pomirisa je, i reče:

— Ovo nije obična lula... podseća me na oca, Hajvele. Čini mi se da ću ga se uvek sećati kako noću sedi pored vatre i pučka, dok mama šije. Ima zaista pravu kolekciju.

— Većina pravih pušača na lulu imaju više lula — reče Braket. — Lula traži povremeno odmor.

— Možda, ali ove mi sve mirišu jednako.

Kel vrati lulu nazad, baš kad Melita uđe. Izvadio je zatim duvan kesu i zavio cigaretu, obraćajući pažnju na pepeljaru koju mu je Melita stavila kraj ruke.

Melita pogleda stalak s lulama.

— Treba očistiti prašinu s njih... Megi je spremila košaru s hranom. Ako krenete prema

jugu, naići ćete na jedan potok, idealno mesto za piknik. Znam da ćete uživati.

— Vi ne idete s nama? — upita Kel.

— Žao mi je, ali ne mogu. Volela bih da idem s vama, ali ovde treba toliko toga uraditi. Možda drugi put — odgovori Melita.

Ispratila ih je do verande i predala Braketu košaru s hranom, dok je jedan momak dovođio konje iz korala.

— Uživajte. Nemojte žuriti da se vratite.

Pratila je zatim troje jahača pogledom. A onda skrenu pogled prema brežuljcima na jugu.

Nil je sad tamo, sa ljudima iz grada. Ako jeste, i sve se dobro svrši, Braket i Folijevi se više neće vratiti na Ranč F — radošno je pomislila.

*

— Lepo imanje, zar ne? — Kel Foli pokaza rukom okolo, dok su jahali. — Sva ta stoka... zemlja... sve je to sada naše.

— To jeste sad vaše — složi se Braket. — Ali, možda smrt vašeg oca nije bila slučajnost.

— Hajvele! — uzbuđeno uzviknu Sju Foli.

— Dobro... Možda ne treba da kvarim raspoloženje objašnjavajući to — reče Braket. — Danas ćemo se zabavljati. Jesi li ikada pecala, Sju? Primetio sam da je Megi spakovala i štapove za pecanje. Ako budemo imali sreće, napunićemo ovu košaru ribom.

— Oh, strašno mi se dopada ta ideja! — Smejući se, Sju se

uspravi u sedlu, da osmotri šta se nalazi napred.

— Taj potok je znatno dalje nego što sam mislio — progundava Braket.

— Eno ga tamo! — uzviknu Sju, pokazujući prema drvor-edu.

Bili su daleko od ranča. Tu je zemlja bila kamenitija, sa manje travnatih predela. Na padinama su rasle ponderose i borovi.

Zaustaviše konje kraj potoka. Braket pomože Sju da sjaše, a onda povede konje prema travnatoj padini, gde je bilo dosta senovito i dovoljno vode. Kel Foli počeo odmah da kopa po obali, tražeći gliste, a Sju je posmatrala okolinu. Bilo je to idilično mesto, mirno i puno hlada; ptičice su se čule sa drveća, a blagi povetarac je šumio u granama.

Braket ugleda svoj lik na glatkoj površini potoka. Mogao je da vidi i brežuljke iznad sebe, i grane starog hrasta. A onda ugleda još nešto, što smesta odagna osmeh s njegovih usta. Neki ljudi bili su na brežuljku iza njega. Video je kako se jedan sakriva iza hrasta. Drugi se sakri u grm. Primetio je još dvojicu.

— Kele! — reče Braket, pokušavajući da govori što tiše. — Oduzi tu konzervu s glistama bliže konjima. Ponesi i štapove. Oboje se ponašajte normalno. Kad vam dam znak, odjahaćete što brže možete.

Mada su bili tako čudno upozoreni, Kel i Sju su odmah krenuli prema konjima. Kel ostavi konzervu i štapove na zemlju. Onda stade tako da je svojim telom zaklanjao sestru. Ona je os-

lobadala uzde njihovih konja. Oboje su bili spremni kad se Braket oglasio:

— Sada!

Kel Foli nije želeo da ostavi Braketa da se sam bori, ali je trebalo misliti na Sju. Udario je sestrinog ponija, i on pojuri poput vetra. A onda je mamuznuo svog konja. Za njima se začu pucanj, pa još jedan.

Ned Bizli i Set Latrel čučali su ispod krošnji na padini iznad Braketa. Pit Meredith i Birč Strajker bili su u grmlju sa leve strane. Ostatak bande bio je razmešten po padini.

Pit Meredith kriknu, jer ga Braketov metak pogodi u stomak. Skotrljao se niz padinu. Stiže ga i drugi metak, i raznese mu glavu.

Braket se baci iza jednog debela i napuni svoj kolt. Onda mirno nanišani u jednog dobrovoljca iz Kaza Grande, i obori ga.

— Uхватите га! — заурла Ned Bizli. — Докрајчите тог бедника!

Kiša metaka stuštila se u drvo. Braket se nije usuđivao ni da proviri. Opsova kada mu jedan metak okrznu glavu, i zadrhta kada mu drugi očeša petu. Primicali su mu se. A onda se začuo pucanj.

— Brakete, pasji sine! — uzviknu Bizli. — Dopašćeš nam šaka, ti...

Braket ne ču više ništa.

Proviri je iza stabla. Metak iz Strajkerovog kolta zari mu se u rame. Prevrnu se, i nađe leđima u vodi. Tama mu prekri svest.

Osetio je da ga neko podiže. Neko je gundao. A onda se na-

šao na konju. I ponovo je izgubio svest... dok se nije probudio, i ugledao svetlost.

— Budi miran, do đavola! Prestani da se mrđaš, dok ti ne izvadim metak. Sreća je što sam se ja tamo zadesio, zar ne? — reče stranac. — Dobro si se borio, ali su te već opkoljavali.

— Čini se da ste mi spasli život — odgovori Braket.

— Naravno. — Starac zaškruta zubima, dok je vadio metak. — Nisi ni ti baš tako bezopasan, kako se čini.

— Gde se nalazim?

— U mojoj kolibi. I ne pomišljaj da bi mogao da se krećeš.

Braket prihvati jastuk koji mu starac stavi pod glavu. Malo se namesti, osmotri kolibu, pa vrati pogled na čvornovate ruke, koje su mu sada zavijale ranu.

— Ovo ste, sigurno, i ranije radili. Pretpostavljam da ste vi Marš.

— Mogao bih biti. Ne budi toliko radoznao, momče. Spasao sam ti život: samo to pamti.

— Pretpostavljam da ste se vi i Džek Fegan dobro poznavali — reče Braket obazrivo. — Dej Korlis pretpostavlja da ste nekad jahali zajedno. Je li to istina?

— Bili smo zajedno. Džek je bio usamljenik, Brakete, celog svog života, ili bar otkako je napustio Tuson.

— Mislite od onda kada je napustio svoju prvu ženu?

— Nije je napustio. Morao je da ode, jer su ga progonili... Želeo je da stupi u kontakt s njom kasnije, kad se prašina malo stišala. Ali ona je umrla, a o deci je vodila brigu neka žena. Na-

ravno, nije mogao uzeti decu dok je bio u bandi, stalno u pokretu. Zato je smislio da se smiri, da se negde nastani, i pošalje po decu.

— Ali, nije poslao po njih — upade Braket.

— Oženio se po drugi put, sa Ajvi Ingram. Bila je udovica, sa jednim vrlo razmaženim derištem. Bila je dobra ženica, jedino nije bila snažna. Došla je epidemija groznice i odnela je. Džek je shvatio da mu je obaveza da dečaka zadrži uza se, naročito kada je video da on postaje pošten i da marljivo radi na ranču, i svuda gde je potrebno.

— A onda se oženio Melitom?

— Nešto posle toga. Čini mi se da mu je ta ženidba najveća greška u životu. Lepa i zgodna žena, sasvim izvesno, ali prava kučka. Udala se za njega samo zbog njegovog novca, Brakete.

— Mislite li da je ona ubila Feganu?

— Ne... — Marš odmahnu glavom. — Ne, Melita ga nije ubila. Ali, sigurno će pokušati da se oslobodi Folijevih, ako može. U stvari, možda je ona namestila one momke danas protiv vas. Kad se vratiš na ranč, posavetuj Kela Folja da izbac i ženu iz kuće i da joj više ne prilazi.

— Verovatno ste u pravu.

Braket spusti noge na pod. Kad pokuša da ustane, soba mu se odjednom okrenu, i pade na krevet.

V

LOVCI NA UCENJENE NE BLEFIRAJU

Ostavši bez daha, i na ivici histerije, Sju Foli je galopirajući

doletela na ranč. Jedan momak istrča da joj prihvati konja, a Melita se pojavi na verandi baš kada je Sju skočila na tlo.

— Desilo se nešto strašno! — Sju se zatetura prema Meliti. Uhvati se za ogradu, da dođe do daha, pokazujući prema potoku.

— Neki ljudi su iznenada otvorili vatru na nas. Hajvel je ostao da se bori. On...

— Smiri se! — uzviknu Melita. — Govori polako. Gde ti je brat?

— Sreli smo nekoliko radnika. Nadzornik je bio sa njima. Kad su čuli šta se desilo, vratili su se da pomognu. Kel je pošao sa njima. Oh, Melita, meni ništa nije jasno. Zašto bi neko želeo nas da ubije?

Melita otpusti zabrinutog momka, mahnuvši mu rukom, a onda povede devojkicu, koja se sva tresla, kroz hodnik u dnevnu sobu.

— Megi, donesi malo brendija. Ne stoj tu, i prestani da ze-vaš. Kreni!

Megi spusti pajalicu na sofu i odjuri.

— Hajde da sedneš i opustiš se. Jesi li prepoznala nekoga od tih ljudi što su pucali na vas?

— Niko ga nisam videla.

Sju obrisa suze. Kad se Megi pojavila sa brendijem, Sju prihvati piće.

Kada bih samo znala šta se dešava. Braket je možda već mrtav...

— Nemoj sad da brineš o tome.

Melita nasu sebi piće, i besno pogleda u Megi.

— Možeš da odeš — reče ljutito. — Sigurna sam da imaš posla.

— Da, gospodo Fegan.

Megi ode, a Melita se uputi do prozora. Pogledala je prema brežuljcima. Nije bilo nijednog jahača na vidiku. Srknu malo brendija, i okrete pogled prema Sju.

— Ne sumnjam da Braket ume da vodi računa o sebi. A što se tiče tvog brata, ako je sa ostalim ljudima, ništa mu se neće desiti. Da li se sada osećaš bolje?

— Da, hvala. Međutim... volela bih da su i oni već stigli kući.

— Kući? — Melitina usta se iskriviše u ciničan osmeh. — Upravo o tome sam htela nešto da razgovaramo. Možda nisam odabrala najbolji momenat za to, ali o tome ipak treba razgovarati. Verovatno ćete hteti da odemo. Ovo je vaš ranč sada, i ...

— Melita, nisam na to mislila.

Sju odloži čašu. Obrisa suze i popravi kosu. Ustade i stade pored Melite.

— Znam kako se osećate. Nameravam da razgovaram sa gospodinom Čendlerom. Možda će on nešto predložiti, napraviti neki aranžman... Mislim da je nepravedno što vam moj otac nije ostavio baš ništa.

— Ne želim milostinju, gospođice Foli. To nikako neću.

— Nisam mislila na milostinju. Želim da vam pomognem. Verujte mi, znam kako je to. Iznenada čovek ostane bez ičega. Pre no što smo došli ovamo, Kel i ja smo bili u sličnoj situaciji. Kel je sav naš novac izgubio na kartama, i da nije bilo Hajvela Braketa, nikada taj novac ne bismo povratili. Ne bismo imali ni za put ovamo.

Melita počuta koji minut nakon te izjave Sju Foli. Nešto mirnija, ode da uzme bocu sa bren-dijem. Nasu još jednom u čašu i nasmeši se.

— Nisam znala da ti je brat sklon kockanju.

— Nije, u stvari. Ponekad, su-botom uveče, zaigra. Hoćete li ostati ovde, Melita? Bar dok ne razgovaram sa gospodinom Čendlerom?

— Da, hoću. — Melita podiže svoju čašu. — I Nil će ostati, si-gurno, kad čuje šta si mi rekla.

— Drago mi je.

Sju ponovo pomisli na Bra-keta. Briga za njega stezala joj je srce, i oči joj se ponovo napu-niše suzama.

U kolibi je vladala tišina. Bra-ketova ranjena ruka odmarala se u povezu, koji mu je starac namestio. Jastuk mu je bio iza leđa. Mada je dan bio topao, po-krivač od šest lisičijih koža bio mu je prebačen preko nogu. Na zidu oko njega visilo je nekoliko ušavljenih koža, a oko prepari-rane ptičurine iznad vrata kao da je buljilo direktno u njega.

— Neko dolazi! — Rodi Marš naćuli uši.

Trenutak kasnije izade, otrča niz padinu, do niskog grmlja, odakle se odlično video potok.

— To je nadzornik, sa još ne-koliko momaka. Ne želim da me ovde nađu, Brakete. Možeš li sam do njih, da oni ne bi došli ovamo?

— Mislim da mogu.

Braket odgurnu pokrivač. Uspravi se, i pričekao da ga prođe prvi nalet vrtoglavice.

— Ali, zašto se skrivate od njih? Ako su one vucibatine blizu, možda bi bilo bolje da imate pratnju do grada.

— Ne idem ja u grad. I ne želim da iko sazna gde sam. Ja sam tebi učinio uslugu. Sada ti meni učini jednu; stari Rodi Marš želi da ga svi ostave na miru.

— U redu.

Braket namesti opasač i ode prema mestu gde mu je Marš ostavio konja. Opet ga obuže slabost, ali je uspeo da se savlada, i da uzjaše.

Mamuznu konja pa mu se privi uz vrat, da ne padne. Ne-kako je sjahao niz padinu.

— Hajvele, gde si bio? Našli smo neka tela. Činilo se da će te oni tvorovi srediti zauvek — reče Kel Foli.

— Gotovo da su uspeli — priz-nade Braket. — Imao sam sreće, izgleda. Da li je Sju u redu?

— Poslao sam je na ranč.

Kel pride bliže, i upitno po-gleda u Braketovu ruku.

— Sam si se previo?

— Da.

Braket je posmatrao tragove na obali. Pogleda zatim ljude koje je usmrtio. Nijedno lice mu nije bilo poznato. Još jednom osmotri travnati deo obale. Tra-govi su vodili, od potoka, prema severu, do podnožja brežuljka, suprotno od pravca gde se nala-zila koliba Rodija Marša.

Bilo je to naporno jahanje za Braketa. Sju je jedva dočekala da ga vidi.

Po Melitinim uputstvima, Megi otrča da raspremi krevet. A onda je, uz nadzornikovu i Kelovu pomoć, Braket ušao u kuću.

— Morate biti mirni — reče mu Sju kada ga Kel i nadzornik smestiše u krevet. — Poslala sam jednog momka po doktora.

Braket nije hteo sa njom da se raspravlja, mada je smatrao da mu doktor ne treba, kad je metak već izvađen. Bilo mu je ugodno u krevetu, i prijaio mu je dodir Sjuine ruke po čelu. Umor i gubitak krvi učinili su svoje. Čvrsto je spavao neko vreme. Svaki put kad bi se probudio, Sju je bila pored njega, nežno ga uveravajući da još treba da spava.

Nije znao koliko je bilo sati kad je stigao doktor. Čuo je glasove, i osetio jak bol u ramenu kad mu je doktor skinuo zavoj.

— Metak nije napravio previše štete — Braket je čuo kako doktor govori. — Rana je čista, i nije preduboka. Ako ne bude infekcije, sve će biti u redu.

— Hvala, doktore — reče Sju. — Lepo je od vas što ste tako brzo stigli.

— To mi je dužnost, gospođice. — Glasovi su kretali prema vratima. — Uzgred, da pitam, ko vas je naučio kako se vadi metak?

— Niko. On je to sam uradio.

— Zaista?

Vrata se otvoriše, pa zatvoriše, i Braket više ništa nije čuo. Kad su se nešto kasnije vrata ponovo otvorila, da uđe Sju, ponovo je utonuo u san.

Kad je svanulo, Braket se probudio. Štedeći ranjenu ruku, nekako navuče košulju. Zatim ode u kuhinju. Tu je bila Megi. Spremala je doručak.

— Oh, gospodine Brakete... — Megi se, iznenađena, okrete. — Niste smeli ustati. Gospodica Foli i doktor, oboje su rekli...

— Dobro mi je, Megi — reče Braket. — Postoji li mesto gde bih mogao da se operem i obrijem?

Megi otvori vrata i pokaza.

— Ako vam treba tople vode, ima je dosta na peći.

Deset minuta kasnije, odagnavši san vodom, i obrijavši se, Braket sede da popije kafu i da pojede jaja sa slaninom. Potom zavi cigaretu i nasloni se na stolicu. Posmatrao je kako Megi postavlja sto za Melitu i ostale.

— Dopada vam se ovde, Megi? — upita.

— Dopadalo mi se dok je bio živ gospodin Fegan — reče Megi. Sad više nisam sigurna. Gospodin Kel i gospodica Sju se prema meni lepo odnose... ali gospoda Fegan... Ona suviše voli da gospodari, to je njena nevolja.

— Šerif mi reče da ste vi našli telo Džeka Fegana. Da li znate gde je u to vreme bila gospoda Fegan?

— Bila je u gradu. Nil je bio u štali i razgovarao sa predradnikom. Ja sam čistila pred kućom, a gospodin Fegan je bio iza kuće, čistio je pušku i čekao gospodina Marša. Bilo je to neposredno posle doručka, kada se gospodin Marš obično pojavljivao. Čula sam pucanj. Kad sam otrčala da vidim šta se desilo, videla sam gospodina Fegana kako leži, smrskanog lica... — Megi se nasloni na ivicu stola, pre no što nastavi. — Onesvestila sam se. Kad sam došla sebi, već je tu bio gospodin Nil,

sa radnicima. Ne znam kamo je nestao gospodin Marš. Bila sam tako potresena...

— Naravno. — Braket klimnu glavom u znak razumevanja. — Možda se gospodin Marš nije ni pojavljivao toga dana.

— Nemoguće... — Megi se pri-seti. — Bio je toga dana. Sećam se da sam ih čula kako razgovaraju. Ušli su i u kuću, na kratko. Bili su u Feganovoj radnoj sobi, čini mi se. Zao mi je ako pričam pomalo nepovezano. Bio je to strašan šok. Ne volim ni da pomislim na to.

— U redu je, Megi.

Braket izađe na verandu i sede na suncu. Tu mu se, nešto kasnije, pridruži i Sju.

— Hajvele, znaš šta ti je doktor rekao — poče Sju. — Trebalo bi da se odmaraš. Molim te, sad...

— Odlično se osećam, Sju. — Braket joj stisnu ruku, a onda pokaza na čoveka koji je niz padinu vodio svog konja.

— To je šerif. Pitam se šta ga dovodi ovamo ovako rano.

Dejv Korlis nije prešao na svrhu svoje posete sve dok Sju nije ušla u kuću, da pomogne Megi oko sudova. Korlis tad sede na stepenice, namrštena čela. Gledao je prema poljima.

— Razgovarao sam sa doktorom — izusti konačno. — Mogu samo da nagađam zašto su oni momci pucali u tebe. Ali, jedno sigurno znam... ti nisi sam sebi izvadio metak.

— Govoriš o tome prilično pouzdano.

— Tako je. Neko drugi se um-ešao u tu pucnjavu, i taj isti ti je pomogao kad su te ranili. Nije teško pogoditi. Sreo si starog

Rodija, zar ne? Gde je on, Brakete? Ne laži. Naći ću ja tog starog pevcu, makar ga tražio i danju i noću po tim brežuljcima.

— A šta ako ga nađeš? Šta dobijaš time?

Braket se pravio nezainteresovan, pa zavuče ruku u džep, da izvuče duvankesu.

— Marš nije ubio Fegana. Bili su prijatelji. Slediš potpuno pogrešan trag, šerife.

— Znači, nisam u pravu.

Korlis skoči na noge, očisti pantalone i krenu niz stepenice.

— Odjahaću tamo, da malo razgledam. Možeš sa mnom, ako hoćeš. Ako nećeš, ne mari.

— Poći ću sa tobom. Oдох po revolver.

Sju Foli je bila spremna da ga zadrži, da ne ide, a Kel je hteo da pođe sa njima. Braket im izjavi da ide sa šerifom.

— Sasvim mi je dobro — insistirao je. — Neće više biti pucnjave, pa ne treba da brinete. Osim toga, snaga se ne vraća ležanjem u krevetu.

— Oh, Hajvele... budi oprezan. — Sju koraknu unazad kad Braket uzjaha konja. Gledala ga je s brigom u očima. — Zaista ne bi trebalo da ideš.

— Prestani da se brineš — reče joj blago, i mamuznu konja. Udaljiše se od ranča. Prvu milju predoše ćutke. Šerif Korlis je samo dao kratku primedbu o podobnosti ranča za uzgoj stoke. Kad se približiše potoku, šerif pogleda u Braketa da vidi koliko mu je naporno jahanje. Zadovoljan što ne treba suviše da brine, Korlis se uspravi i zagleda u šumovite brežuljke.

– Lepo područje. Puno divljači tamo gore. Jeleni, zečevi, ima čak i planinskih lavova. Pretpostavljam da stari Rodi poznaje ovaj kraj kao svoj džep.

– Pretpostavljam da je tako.

Braket side s konja kad su stigli kraj potoka. Dozvoli konju da se napoji dok je on razmišljao o šerifovoj tvrdoglavosti. Onda reče:

– On nikome nije ništa učinio. Zašto ne ostaviš tog starca na miru?

– Rekao sam ti da mislim da je Rodi Marš ubio Džeka Fegana.

– A motiv? Svakako ne zbog komadića zemlje? A i ono pogadjanje o njihovoj prošlosti nije dovoljno ubedljivo, šerife.

– Znam da zvuči neobično – reče šerif. – Ali Rodi je bio tamo i pobegao je. To verovatno nešto znači.

Korlis pogleda ugaženu zemlju oko potoka, onda se saže i uze praznu čauru od metaka.

– Puščani meci... – Okrenu je među prstima. – Bio sam u pravu, zar ne? Marš mora da živi negde u blizini, dovoljno blizu da čuje onu pucnjavu.

– Naći ćete ga već, stoga napred.

Braket uzdahnu kad ponovo uhvati uzde i lupnu konja. Krenuše uz brežuljak.

– Koliba je tamo iza onog prvog brežuljka, gde se vidi ono grmlje.

– Vodi me, Brakete. – Korlis ponovo obode svog konja. – Kad dodemo gore, ti samo sedi i prepusti meni ceo razgovor.

Braket ne reče više ni reči.

Kad se približiše grmlju, jedan zec iskoči, i zbrisa, a Braket

se nečega seti, pa opali iz pištolja, dva puta, u pravcu grma.

– Zvečarka – reče. – Promašio sam je.

– Zvečarka?! Ovde?! Neverovatno. Biće da je gušter – primeti šerif.

– Onda sam se prevario.

Braket vrati kolt u futrolu, obode konja, i nastaviše uz brdo. Kad su stigli na zaravljani deo brežuljka, ugledaše kolibu. Vrata su bila zatvorena. Dim je kuljao iz dimnjaka, ali je ograda korala bila položena. Braket je znao da mu je plan uspeo.

– Nestao je! – uzviknu Korlis, nakon što je otvorio vrata kolibe.

Uđe unutra i osmotri prostoriju. Primeti lonče s vodom na vatri.

Naljutio se. Okrenuo se prema Braketu.

– Zato si ti pucao! Upozorio si ga! Do vraga, Brakete, kakvu igru igraš? Vrlo dobro znaš da treba da ispitam i Marša. Kako da rasvetlim taj slučaj ako mi se ti stalno mešaš u posao?

– Možda to i nije neki slučaj – reče Braket. – Nezgode se, šerife, dešavaju i najboljima.

– Koješta! – Šerifov bes je rastao. – Ti znaš isto tako dobro kao i ja da postoji nešto sumnjivo u vezi s Feganovom smrću. Ti nešto skrivaš. Možda želiš da ga kriješ dok se za njim ne raspiše poternica? Da li hoćeš nagradu?

– Nije trebalo da to kažeš, šerife. Skupljanje nagrada mi nije jedini posao i nikad neće biti. Da sam na tvom mestu, ja bih pripazio šta govorim.

— Marš je nestao zahvaljujući tebi. Imao si razloga za to, pouzdano znam.

— Da, imao sam.

Braket koraknu napred. Zanimajući bol u ranjenoj ruci, zdravom rukom zgrabi Korlisa za vrat. Gotovo ga je podigao sa zemlje, i gurnuo ga do zida.

— Megina izjava je jedini dokaz koji imaš da je Mraš bio tamo kada je Fegan poginuo. A šta ako Megi ne govori istinu? Jesi li ikada na to pomislio?

Korlis ne odgovori ništa. Braket ga pusti.

— Rekao sam svoje. Ako još želiš da tražiš Marša, to je tvoj posao. Ja se vraćam na ranč.

— U redu, priznajem da sam govorio koješta, i žao mi je. Možda Megi i jeste lagala, ili joj se možda samo učinilo da je čula Marša. Opet ću s njom razgovarati. Videću...

— Pusti to, šerife! — Braket odmeri šerifa hladnim pogledom. — Megi je pomogla koliko je mogla. Nil i Melita su mnogo sumnjiviji.

Korlis namesti košulju, pre no što krenu prema konju.

— Brakete, nemoj još da odeš. Zašto da malo ne procunjamo okolo? Možemo i da se okupamo, u potoku, ili da pecamo. Ne pamtim kada sam imao slobodan dan...

— Što da ne? — Braket slegnu ramenima, i polako nestade hladnoće iz njegovog pogleda. — Dan je topao. Čini mi se da bi nam obojici prijalo kupanje. Hajdemo, šerife.

Padao je mrak kad se približiše ranču. Sada je Braketovo raspoloženje bilo već mnogo pri-

jateljskije, a i šerif Korlis je već bio zaboravio na sukob.

Korlis skrenu s puta, kad su došli do podnožja brežuljka, i ode prema gradu. Braket je sam nastavio prema ranču.

Ostavio je konja u koralu, a zatim ugleda Sju. Pretrčala je stepenice i dvorište. Na ivici plača, počeo da muca, i Braket je uhvati zdravom rukom.

— Kel i Nil su odjahali u grad. Melita ih je videla...

— Polako pričaj, Sju — reče joj Braket mirno. — To što su mladići odjahali u grad ne treba da te zabrinjava.

— Ne shvataš. Kel će se opet kartati. Imao je čudan pogled... Melita kaže da je jasno čula kako pominje karte. Oh, Hajvele, on će se ponovo kockati.

— Osedlaću svežeg konja i otići u grad — reče Braket. — Prestani da se brineš, Sju. Sve će biti u redu. Veruj mi.

VI

UBISTVO U SANI KORNERU

Već crven od pića, Kel Foli je sedeo za stolom sporedne prostorije hotela u Sani Korneru. Pored njega sedeo je Nil Fegan, zadovoljno se smeškajući. Set Latrel se igrao kartama, a Ned Bizli je stajao kraj vrata, kad uđe čovek s povezanom rukom.

— Kramer! — Kel Foli skoči na noge, ali ga Bizlijeva ruka gurnu nazad. — Šta je to, do vraga? Ko je tebe pozvao?

— Polako, momče — propeva Latrel. — Džil je izvrstan. Naučio je lekciju. Nema više varanja. Odsad sve će biti ispravno.

— Tako je. — Kramer je bio prilično ljubazan kad je povu-

kao stolicu, da sedne. — Nisam očekivao da ću te sresti ovde, momče, ali kad si već tu, neće nam škoditi malo otvorenog razgovora. Moja ruka je povređena. Ne bih mogao da pakujem karte čak i kad bih hteo. Ali, još uvek me nešto vuče kocki, pa ću, evo, da dam sve od sebe.

— Počnite igru — reče Nil nestrpljivo.

Viski je već hućao u glavi Kela Folijsa. Ipak, uze novo piće, iskapi ga, a onda zažmirka prema svakom pojedinačno, da bi mu se pogled vratio na Džila Kramera.

— Kako si došao ovamo? Kako to da si od tolikih mesta odabrao baš ovo?

Kramer namerno odmahnu.

— Ned njegovi momci imaju ovde nekog posla, pa sam krenuo sa njima. Lep gradić. Ima dobre mogućnosti za razvoj. Kad već govorimo o mogućnostima, čuo sam da ti se sreća osmehnula. Vrlo lep ranč, čini se.

— Prilično lep.

Onesposobljen, zbog količine pića koju je popio, Kel nije shvatao pravi razlog Kramerovog dolaska. Kad je konačno shvatio o čemu je reč, pogledao je u Bizliju, koji je zakrčio vrata.

— Predomislio sam se. — Kel baci karte. — Suviše sam pio. Hteo bih malo na svež vazduh.

— Nikuda ti ne ideš, dečko!

Bizli je već držao revolver u ruci.

— Pokupi te karte. Ne kuku-mavči, ili ću ti razneti mozak.

— Nile... — Kel oštro pogleda mladića. — Šta se to dešava?

— Ovo je prijateljski poker. — Nil se osmehnu. — Uradi kako

ti čovek kaže, Foli. Igraj, i budi društven.

Igrali su poker jedan sat. Kel je malo izgubio, a onda nešto dobio. Niko, a najmanje Kramer, nije izgledao posebno zainteresovan za ishod igre. Konačno, Bizli izađe i zatvori za sobom vrata. Posle pet minuta se vratio, odmahnuvši glavom na neizgovoreno Latrelovo pitanje. Nil Fegan postade zabrinut.

Očekivali su nekoga. Ali, čemu ta nametnuta igra pokera? Još jedan sat je prošao, a onda Ned Bizli dade prvi nagoveštaj.

— Možda je ranjen teže no što smo mislili? — reče Nilu Feganu. — Možda neće doći zato što ne može.

— Doći će on — odvrati Nil. — Nešto ga je zadržalo.

— O Braketu je reč! — pomisli Kel.

Naveli su ga na igru da bi ga držali kao mamac koji će privući Hajvela Braketa. Nil im se pridružio. To je bila ista banda koja im je spremila zamku pre neki dan. Ovog puta su naumili da Braketa dokrajče.

— Dosta mi je ovoga — uzviknu Nil.

Porazgovarao je zatim sa Bizlijem, nasamo. Kad se vratio za sto, stavio je papir i pero pred Kela Folijsa, Bizli obide sto i prisloni cev revolvera mladiću na uvo.

— Želim polovinu tvoga ranča — zaškruta Nil Fegan. — Da više ne okolišimo. Potpiši tu.

— Bolje ti je da uradiš kako kaže, momče — reče Bizli i nategnu oroz na revolveru.

— Ako potpišem, vi ćete me opet ubiti.

— Ne moramo. Imaćemo što mladi Fegan želi. Još malo, pa će i ostali dobiti ono po šta su ovamo došli.

— Ned je u pravu, momče — rekao je Kramer. — Nisam ovamo došao zbog svog zdravlja. Shvatio sam šta Ned i njegovi momci hoće, pa sam požurio da im pomognem. Hoće da dokrajče Braketa. Hoće njegov skalp, i ništa ih u tome neće sprečiti. A sad olakšaj sebi, i potpiši. Kad to uradiš, tvoja uloga u ovome je završena.

Ned Bizli nije sklonio revolver sve dok Kel Foli nije napisao sve što mu je diktirano. Bizli se tad vratio do vrata, sklonio kolt, i nasmejao se kad je Nil Fegan tutnuo papir u svoj džep.

— Nije bilo tako strašno, zar ne? — reče Bizli Kelu. — Sad znaš kako stvari stoje. Fegan poseduje polovinu ranča, a tvoja sestra drugu polovinu. To je fer; ne treba da čovek bude preterano grabežljiv.

Kel ništa ne odgovori. Odgurnu stolicu i počeo da korača po sobi, dok su se Nil i Bizlijeva banda mrštili. Uхватili su ga u stupicu. Prozori su bili zatvoreni i zavese spuštene, a Bizli je stajao na vratima.

— Prestani da hodaš — zevnu Bizli. — Izlizaćeš pod.

Kel nije obraćao pažnju na to što mu je bandit govorio. Polako je obišao sto; a onda se približio prozoru, stavio ruke na lice i glavom se ustremio pravo kroz prozor. Staklo je eksplodiralo, a on je izleteo na ulicu.

— Uхватite ga! — vrisnu Nil Fegan. — Ne dajte mu da pobegne, sve će pokvariti.

— Uхватиću ja tog tvora!

Bizli skoči do prozora. Kolt mu je zagrmeo. Video je Kela Foliya kako se tetura. Podiže revolver i ponovo povuče obarač.

Metak prostreli desnu ruku Kela Foliya. On se zatetura, pogođen. Na uglu ulice pojavi se jedan od bandita, s koltom u ruci. Kel se očajnički bacio iza jednog velikog bureta s kišnicom.

Sunu vatra iz kolta, i metak se zari u grudi Kela Foliya. Kel klonu pored bureta. U glavi mu je bučalo od šoka i bola. Nekako se, ipak, uspravio, i krenuo uz ogradu.

Ljudi su izlazili iz saluna, da vide šta se to dešava.

— Odbij! — uzviknu neko. — Prvi koji se umeša dobiće metak.

Kel pade kad stiže do vrata šerifovog ureda.

Dejv Korlis je video kako mladić pada. Kad se sagnuo, da ga okrene, vide da je Folijeva košulja sva krvava.

— Ko je to uradio, sinko? — zaškruta Korlis.

— Oni... oni hoće Braketa. — Kel teško uzdahnu. — Ima ih čitava gomila, šerife. Devet... deset... ne znam tačno koliko.

— Ne govori više. — Korlis podiže pogled i viknu: — Zovite doktora, brzo!

Neko otrča, a Dejv Korlis uхвати Kela ispod pazuha i uvuče ga u svoju kancelariju. Smesti ga na klupu. Čuo je, s ulice, ljude kako viču.

— Zauzeli su hotel, šerife — saopšti jedan građanin. — Sve su isterali napolje. Neki Bizli im

je voda... Kaže da nikoga neće povrediti ako ih ostavimo na miru.

— Baš ću ih ostaviti na miru!

Bes je nagnao šerifa Korlisa na akciju. Izvuče kolt i pode. Tek kada je stigao do stepenica hotela, razum ga opomenu da ne prenaagli. Brzoplet potez mogao bi da dovede do krvoprolića. Razmišljao je i proklinjao, kad vide doktora. Vratio je kolt u futrolu, okrenuo se, i poveo lekara u svoj ured.

— Kako mu je, doktore? — upita posle nekog vremena.

— Loše — odvrati doktor Polard. — Male su mu šanse. Dejve. Najbolje će biti da ga nekoliko momaka prenesu kod mene, da mu izvadim olovo i da ga pazim. Da sam na tvom mestu, odmah bi pozvao njegovu sestru. Sigurno bi htela da bude ovde.

Grad se već beše smirio kad je šerif Korlis izašao iz svog ureda. Svetlost je još uvek gorela u salunu. Jedan bandit sa revolverom, stajao je na kraju verande, drugi pored pokretnih vrata, a treći je stajao blizu ograde.

Obišao ih je, na velikoj udaljenosti. Kad je prolazio pored konjušnice, ugleda jahača.

— Brakete! Stani! Okreni konja i beži odavde. Mladi Foli je ranjen. Čitava grupa revolveraša čeka da te raznese u komade.

— Foli... ranjen? — Braket skoči na zemlju. — Je li mrtav?

— Na ivici smrti je. — Korlis stade pred Braketa. — Pazi, ne želim više pucnjavu u ovom gradu. Odlazi odavde. Ako stvarno hoćeš nešto da uradiš,

dovedi mladićevu sestru pre no što bude kasno.

Braket pogleda prema salunu. Onda pogleda u Korlisa, i vide neodlučnost u njegovim očima.

— Možda misliš da sam kukavica — reče Korlis. — Ja moram da razmišljam o bezbednosti grada. Ako oni momci tamo počnu da pucaju, ko zna šta će se desiti. Odlazi, Brakete, pre no što saznaju da si bio ovde!

Braket skide Korlisovu ruku sa svog ramena.

— Oni hoće mene. Dovešću Sju Foli ovamo, a onda ću se izgubiti. Po svoj prilici, neće više biti nevolja.

— Znao sam da ćeš me razumeti. — Korlis se malo udalji, da Braket uzjaše. — Doktor kaže da Sju Foli može da se smesti kod njega; njegova žena će brinuti o njoj. Požuri, Brakete. Mladić možda neće dugo izdržati.

*

Sju zaplaka kad je od Braketa čula vest. Sruši se u stolicu, pritisnuvši rukama usta. Megi brzo donese flašu brendija, a Melita pokuša da uteši Sju, ali je Sju sve odbijala. Tek kad je Braket prigrli, uspela je da se malo smiri.

Zašto? Sju upitno pogleda Braketa. — Zašto je ljudima potrebna kocka i...

— Ne znam odgovor — reče Braket. — Plakanje ti neće pomoći, Sju. Spremi se. Megi će biti s tobom dok ja pripremim tvog konja.

Sat u dnevnoj sobi otkucao je devet kada je Braket izašao sa Sju. Divio se njenoj hrabrosti. Bila je bleđa i odlučna, bez traga suza u očima. Čak je

uspela da se i nasmeši kada joj je pomogao da uzjaše konja.

— Budite oprezni — reče im Melita sa verande.

Kad su otišli, Megi briznu u plač i otrča u kuću, ostavivši Melitu samu na verandi.

Desetak minuta Melita je stajala nepomično. Tek kada je Nil Fegan došao, uspela je da se pomeri.

— Dobio sam šta sam hteo. — Nilovi zubi se pokazaše, dok se tapšao po džepu. — Foli je uspeo da pobegne, ali su ga, zato, malo izrešetali. Verujem da mu je to kraj.

— Znam — reče Melita. — Braket je bio ovde. Odveo je devojku u grad.

— Ona nam nije problem. Sada sve divno funkcioniše. Kad uklonimo i Braketa, neće biti nikakvih problema. — Nil se nasmeja. — Mora uspeti, Melita. Sa Bizlijevim momcima na našoj strani, moramo uspeti.

— Nadam se. Ali, Braketa još niste uklonili. A tu su i šerif i onaj advokat.

— Pa šta? Oni ništa ne mogu dokazati. Foli se kartao, i izgubio. Ja nisam pucao u njega. Najmanje dvadesetak njih me je videlo u onom salunu pre no što je igra započela, i svi znaju da nisam potegao revolver. — Nil zgrabi Melitu. — Sad imamo pravo na polovinu ranča. Nešto kasnije Folijevoj će se desiti neka nezgoda, pa će nam pripasti ceo ranč. Ne treba brinuti.

Ostaviše konja u koralu. Kod ograde, kad krenuše prema kući, Nil ponovo zagrlji Melitu. Oseti njeno ustezanje, ali nije pokušala da se izvuče iz zagrljaja. A onda, u senci kuće, Nil

se zaustavi. Pre no što je Melita mogla da ga zaustavi, okrete je tako da ga je gledala pravo u oči. Onda je brzo privuče k sebi i grubo utisnu poljubac na njene usne. Ona se otimala, ali ju je on čvrsto držao. Kada ju je konačno pustio, u sjaju njegovih očiju pročitala je požudu.

— Kopile jedno! — Melita obrisa usta i pljunu. — Kako se usuduješ da me diraš?! Pokvari, ušljivi mali stvore? Pa ti si kao beba!

— Dovoljno sam velik i dovoljno odrastao. Šta ti je? Zar ne voliš da te ljube?

— Mrzim to! Uvek sam mrzela. Muka me je hvatala od onog starca. A sada ti! Gubi se od mene. Ako samo još jednom pokušaš to, ubiću te!

— Ali, mi smo partneri, ne zaboravi.

— Samo kada je ranč u pitanju.

Melistine grudi su se podizale pri svakom udisanju.

— I to je sve što ćemo biti. Morala sam zbog ranča da trpim Džeka Fegana, ali neka sam prokleta ako zbog toga trpim tebe.

Melita se otrgnu od Nila i otrča, podignuvši suknju, da lakše korača. Kad uđe u kuću, utrča u svoju sobu. Tresnu vrata, baci se na krevet, i poče da rida.

*

— Nema nikakvih promena, Brakete — reče doktor Polard, nakon što je njegova žena odvela Sju. — Učinio sam sve što sam mogao. Još uvek diše, ali dokle će živeti, to niko ne može reći. Mlad je, i vodio je dosta ur-

edan život. To su aduti koji mu mogu pomoći, mada se ni u šta ne bih mogao zaklett.

— Hvala, doktore.

Braket zastade na vratima i rukova se sa Polardom.

— Voleo bih da ostanem, ali Korlis želi da me se što pre otarasi. Brinite se o Sju. Hoćete li?

— Hoću. — Polard je izgledao zabrinut. — Oni razbojnici su još uvek u salunu. Hoćete li uraditi nešto?

— Razmišljao sam o tome.

Braket izađe na vazduh. Kad je pogledao u pravcu hotela, ruka mu krenu naniže, i zastavi se na dršci revolvera.

— Držite vrata zatvorena, doktore. Ako čujete kakvu pucnjavu, ne provirujte. S malo sreće, uskoro ćete imati još mušterija.

Braket stupi na ulicu, prebaci uzdu preko ruke i polako odšeta do šerifove kancelarije. Korlis je bio unutra. Tako se postavio da je mogao da vidi salun.

— Mirni su. Ne oklevaj. Šmugni sad, dok te nisu primećili.

— Ovog puta ne, šerife. — Braket prebaci uzdu preko grede.

— Mene su tražili, i ja ću im ispuniti želju.

— Nemoguće! Razneće grad!

— Neće. Juriće za mnom, izvan grada, sve do pakla.

Braket izvuče kolt. Zavrte burence, da proveri da li je oružje puno, a onda ga vrati u futrolu.

— Bolje da se zaključaš i ugašiš lampu. Bolje je da se usmERE samo na mene.

Korlis pročita odlučnost na licu visokog lovca na ucenjene.

— Brakete, nisam mislio ono što sam rekao... Znaš već šta...

— Znam šta nisi mislio, šerife — reče Braket. — Među nama rečeno, mogli bismo onim tvorovima zadati malo muke. Samo, treba misliti o osoblju hotela i ostalim građanima.

Potom Braket otrča. Kad je stigao do kuće spram saluna, zastavi se. Jedan je bandit stražario pored vrata, drugi na uglu, a treći stajao na ulazu u sporednu uličicu. Čekali su, i znali da će on doći. Jedina mu je prednost bila to što su ga čekali duže no što su se nadali, pa ih je to učinilo manje opreznim. Onaj na uglu je upravo zevao, a onaj na vratima je palio cigaretu. Braket podiže revolver i uperi ga u bandita baš kada je ovaj povlačio dim iz cigarete. Braketov kolt ispali dva hica, i cigareta ispade iz banditovih usta. Treći metak pogodi bandita na verandi, i on se stropošta. Četvrti i peti metak pogodiše u rame onog u uličici, a poslednji metak zašišta iznad saluna, i uzbuni sve u sali.

Dok je glavnom ulicom odzvanjala grmljavina, Braket iskoči iz zaklona i potrča da se zakloni iza jednih kola. Vrata hotela se otvoriše i ljudi pokuljaše napolje. Nije ih brojao. Jednog pogodi u stomak, a drugom raznese potkolenicu. Dok se taj sa ranjenom nogom koprcao po prašini, on se brzo okrete i krenu ka svom konju. Revolveri su sevali iza njegovih leđa. Čuo je smrtonosne fijuke olova. Prašina se dizala oko njegovih nogu. Jedan hitac dolete iz pravca katastarskog ureda. Osetio je kako mu se metak zario u

bedro. Zatim je osetio oštar bol u predelu rebara. Krv mu poteče iz obe rane. Nastavio je da trči. Vide da je svetlo u šerifovoj kancelariji ugašeno. To mu povećava šanse. Skoči na svog konja i podbode ga mamuzama. Meci su zviždali za njim. Najzad je bio van njihovog dometa. Jahao je galopom, prema severu, u suprotnom pravcu od Ranča F.

Beše prešao već tri milje kad mu se zavrte u glavi. Bio je prisiljen da uspori konja. Držao se za sedlo, i pokušavao da savlada slabost koju je osećao. Vetar mu je hladio obraze; hladan vetar, koji je postajao sve neugodniji. Povremeno se čula grmljavina, i munja bi obasjala okolna brda. Spremala se oluja. Jednog trenutka, kada je sevnulo, video je da krvari. Ostavljao je trag na stenju. Ako kiša ne sapere taj trag, progoniteljima će biti lako da ga nađu.

VII

KRVAVI TRAG

— Čula sam nešto.

Melita spusti bocu s viskijem i otrča do prozora, pa prisloni lice uz okno. Munja sevnulo, i otrkri konja, koji je sam našao put do kuće, i čoveka koji je upravo kliznuo iz sedla.

— To je Braket! — uzviknu Melita, bleđa. — Povređen je. Uvedi ga, Nile. Brzo.

Nil Fegan opsova dok je izlazio.

Melita je pomagala koliko je mogla dok je Nil vukao onesvešćenog Braketa uz stepenice i duž hodnika. A onda, pazeći na tepih, baci čebe na pod, da ne bi ostali tragovi krvi.

— Misliš li da nas je Megi čula? — Nil je stajao nad Braketom.

— Sumnjam. Dala sam joj rakije, da bi prestala da cvili. Sigurno čvrsto spava. Šta ćemo s ovim, Nile?

— Ubićemo ga — reče Nil Fegan odlučno. — To ćebe će ublažiti pucanj. Lako ću ga posle negde zakopati.

— Ne budi lud!

Melita polete za Nilom, kad je on krenuo prema revolverima na polici. Zaustavila ga je.

— Dogovorio si se sa onim razbojnicima. Braket je njihov. Neka ga oni srede.

Nil ostavi revolver. Zagleda se u Melitu.

— Ti se plašiš! Verovao sam da to nikad neću videti.

— Nisam uplašena, samo sam praktična. Zašto dodavati onome što smo učinili još i ubistvo? Idi, potraži te ljude, Nile. Dovedi ih ovamo što pre.

— A kako ću ih, do vraga, naći?

— Oni sigurno traže Braketa. Ako budeš jahao dovoljno dugo, sigurno ćeš se sresti s njima.

Melita odgurnu Nila Fegana prema vratima. Kad je otišao, ona zatvori vrata i nasloni se na njih. Zurila je u nepokretnog Hajvela Braketa. Pride mu. Sagnu se i izvuče mu revolver, a onda sede na ivicu sofe, držeći revolver u visini njegovih grudi. Čula je kako sat otkucava ponoć.

Braket se pomerio, otvorio oči, i učinio napor da sedne.

— Ne mrđaj se! — naredi mu Melita. — Veruj mi, ubiću te ako budem morala.

— U to ne sumnjam.

Ne obraćajući pažnju na revolver, Braket je nastojao da sedne.

— Ti si strašna žena, Melita. Hladna si kao led, bez savesti. Koliko si dugo plakala kad je Džek Fegan umro?

— Ja ga nisam ubila.

— Nisam ni rekao da jesi.

— Pa, na šta, onda, ciljaš?

— Ni na šta osobito. Vrlo je pogodno za tebe što je Fegan mrtav, a ne živ. Sumnjam da postoji čovek u koga bi ti mogla da se zaljubiš.

— Suviše pričaš!

Melita ustade sa sofe i nagnu se nad Braketa, sa revolverom uperenim u njegove grudi.

Suviše pričaš! — ponovi.

— Frigidna Melita — podsmehnu joj se Braket. — Lepa, hladna...

— Zaveži! — koraknu Melita napred, i oči joj sevrnuše od besa. — Ubiću te ako budeš rekao još nešto.

Braket uhvati kraj tepiha na kojem je Melita stajala i snažno povuče. Melita izgubi ravnotežu, vrisnu, i pade. Udari u sofu, tako da joj je revolver izleteo iz ruke.

— I izlet je bio nameštaljka. Gotova si Melita. Trunućeš u zatvoru zajedno sa Nilom Feganom. Ja ću se pobrinuti da sve pošteno odslužiš — reče Braket.

— Ne, nećeš!

Melita brzo dođe k sebi. Ustade, i skloni kosu s lica.

— Nećeš izaći živ odavde, Brakete! Nil je pripremio one ljude, i oni će te ubiti čim te vide. Razneće te na komade.

Možda je govorila istinu. On se prisećao samo pada s konja, a ne i toga ko ga je uneo unutra.

Melita to nije mogla da uradi sama, bez nečije pomoći, a pošto Megi nije bila tu, mogao je da zaključi da joj je Nil pomogao. Verovatno je posle otišao po bandite.

— Rizikovaću — reče, obide oko sofe, i stade kraj vrata. — Zapamti šta sam ti rekao. Ako Kel Foli umre, visićeš zbog toga. Ako ne, zatvor će ti biti dovoljan.

— Idi do vraga, Brakete! — Melita zaurla na njega baš u trenutku kad su se vrata zalupila.

On joj stavi ruku preko usta. Uzbudeno je disala. Konačno prestade da se otima, sa očima punim mržnje.

— Kel Foli bi mogao večeras umreti — nastavio je Braket. — Ako se to desi, biće to ubistvo. A nema zakona u Arizoni koji zabranjuje da i žene vise o konopcu.

— Ja sa tim nemam nikakve veze — odvrati Melita. Ne možeš me uplašiti. Bila sam ovde kad su pucali u njega.

— Ti si upetljana u to do guše. — Braket ju je ispitivački gledao. — Ti si nagovorila Nila da se sa njim karta, a onda si rekla to njegovoj sestri. Znala si da će me Sju moliti da to sprečim, i spremila si četvrtu revolveraša da me dočekaju.

Braket je pusti, ustade i uhvati se za stolicu, da povрати ravnotežu, dok je kolt i dalje držao uperen u nju. Krenu zatim. Ona pojuri za njim, prema verandi. Vetar se igrao njenom suknjom i kosom.

Videla je kako silueta Hajvela Braketa nestaje u tami.

Braket se skupio u sedlu. Rana na ramenu počela je da

ga boli. Raná na bedru i na rebrima ponovo su mu krvarile.

Kad je stigao do potoka, sakupio je i poslednja zrnca snage da savlada uspon. Već blizu vrha, stropošta se iz sedla, otkotrljao se u grm, i ostade da leži, nemoćan da ustane. Izgubi svest.

Kad je došao k sebi, već je svitalo. Telo mu je bilo ukočeno. Podilazila ga je jeza.

Stenjući, uspeo je nekako da se iskobelja iz grma. Ugledao je svog konja, udaljenog svega nekoliko metara. Izvukao je revolver iz futrole, okrenu se na leđa, i opalio dva hica u nebo. Prođe desetak minuta.

Rodi Marš, sa spremnom puškom, proviri iza drveta.

– Brakete, opet si se borio, zar ne.

– Da, gone me. Ne znam gde su. Morao sam da ispalim hitac, da bih privukao vašu pažnju.

– Pogledaću.

Rodi Marš dobro osmotri okolinu.

– Nije još dovoljno svetlo, pa se ne vidi daleko. Još nisu stigli do potoka. Sinko, ti strašno krvariš. Krvi ima svuda oko tebe.

– Malo mi se vrti u glavi.

– Nije ni čudo.

– Bio sam ranjavan i ranije.

Marš mu dobro osmotri rane.

– Moraću da te ostavim ovde, zasad. Nemoj se micati. Ne znam koliko će potrajati, ali ću se vratiti.

Braket zatvori oči. Kad ih je ponovo otvorio, sunce se pomaľjalo na istoku. Stenjući, otpuza do mesta sa koga je Marš osmotrio okolinu. Video je stado jelena koje je došlo na pojilo.

Ptice su pevušile. Video je i lisicu, koja je bila za petama jednom zecu. A onda ugleda Marša. Starac je bio u podnožju, u zaklonu. Približavala mu se, iz daljine, grupa jahaća.

Krckanje u grmu označilo je kraj zecu. Braket primeti kako lisica pobeže sa zecom u zubima.

Marš je, u svom zaklonu, bio spreman.

Braket zaboravi na svoju slabost. Fascinirao ga je Marš, koji je čekao lisicu. Lisica je skakala, nesvesna da jedno od drveća nije pravo. Onda se Marš pomaće. Grana u njegovoj ruci udari lisicu po glavi i ona ostade da leži na obali potoka. Sevnu nož. Braket nije sasvim video šta starac radi, ali je nagadao. Vukući ubijenu lisicu za sobom, a sa zecom o pojasu, Rodi Marš požuri uz potok. Sakriše ga stabla dok se peo uz liticu. Deset minuta kasnije se vratio, uzeo za uzdu Braketovog konja i poveo ga niz padinu. Otkopča sedlo kad dođe do podnožja. Povuče sedlo na jednu stranu, otkopča ga sa druge strane, i ostavi ga da landara. Onda zaveza uzdu za jedan grm, okrete se, i požuri nazad.

– Sređeno je.

Marš je teško disao dok je seđao da se odmori.

– Kako se osećate?

– Još uvek mi se vrti...

Braket mu dade do znanja da je primetio grupu jahaća.

– Videće mog konja? Jeste li sigurni da je to dobro?

– Siguran sam.

Marš objasni svoj plan.

– Pretpostaviće da ste pali. Poprskao sam celu obalu lisić-

jom krvlju, da ih uverim. Trag koji sam ostavio ne ide daleko, ali se završava u jednom useku, gde sam ostavio lisicu, i ako krenu tamo, u potragu, neće se skoro vratiti nazad. Nego, mislite li da biste, ako se naslonite na mene, mogli da dodete do kolibe?

Braket prihvati ponudenu ruku. Osetio se slab kao dete, dok su se polako peli uz padinu.

— Doveo sam vas u nepriliku, žao mi je. Ali, nisam imao kamo da odem.

— Ništa ne mari.

Marš je bio veoma snažan za starca. Kada ga uvede unutra, položi ga na drveni krevet.

— Zažmuri, mladiću — reče Marš. — Očistiću ti i previti rane.

Bilo je sveže u Sani Korneru u zoru. Sunce se još ne beše pojavilo iza brda. Bilo je već dovoljno svetlo, i dok je šerif Dejv Korlis bacao prašinu preko krvavih tragova na ulici, doktor Polard i njegova žena pripremali su se za doručak.

Polard je, zabrinut, sedeo za stolom. Čuo je kako njegova žena blago prekoreva Sju Foli što ništa nije okusila od doručka. Ni on nije imao nikakav apetit. Kad Sju ustade od stola i ode do prozora, on stade da posmatra njeno lice. Prazno je gledala u dvorište. Znao je kako se oseća. Bila je, mislim, u Tusonu.

Polard odgurnu stolicu, dođe do devojke i stavi joj ruku na rame.

— Ne brinite... — okrenu joj lice da ga vidi. — Oporavlja se

sad, Sju. Video sam mnogo momaka sa još gorim ranama, pa su se izvukli.

— Vrlo ste ljubazni, oboje. — Sju se s mukom osmehnu, a onda priđe Polardovoj ženi, koja ju je čekala sa šoljicom kafe.

Polard se nakašlja. Bio je naviknut na tragedije, ali ovoga puta bilo je prisutno i jako osećanje nemoći. Nije mogao više ništa da učini da bi Kel Foli živeo. Učinio je sve što su mogućnosti dozvoljavale... sve što je znao. Sad je ostalo samo da se čeka.

Iznenada začu snažno kućanje na vratima. Ode da otvori vrata. Vinston Čendler gotovo upade unutra.

— Gospođice Foli...

Pružio je ruku Sju, zabrinut.

— Iskreno želim. To je užasno, užasno...

Čendler se okreće doktoru Polardu.

— To što su pucali u Foliu je ozbiljna stvar, ali sinoć je ceo grad bio izložen nasilju. Ne sme se dozvoliti da se to ponovi.

Iznenaden, Polard nemoćno raširi ruke.

— Slažem se sa vama. Ali, šta da radimo? U grad stalno dolazi i odlazi mnogo stranaca. Ko da zna ko su odmetnici, a ko poštteni ljudi?

— Imamo mi šerifa — odvrati Čendler. — Njegov posao je da održava red. Ako mu to ne polazi za rukom, onda je vreme da nađemo nekog drugog, koji će to moći da radi.

— Nisam verovao da ćete vi to reći — reče Polard sa žaljenjem. — Dejv Korlis je ovom gradu uvek dobro služio.

— Šta je, do vraga, činio si noć?

— Ono što je mogao.

Polard uhvati advokata za ruku i povede ga iz kuhinje u dnevnu sobu. Zatvorio je vrata pre no što je nastavio:

— Možda vam nisu sve činjenice poznate. Korlis nije mogao sinoć da se umeša. Da jeste, ubili bi ga, i ceo grad bi bio izložen njihovom teror. Korlis se povukao, puštajući da lovac na učenjene odmami odmetnike van grada; to je bio jedini izlaz.

— To je već nešto drugo — zaškruta Čendler. — Ipak, kakav je to grad u kome lovci na učenjene i odmetnici prave rusvaj kad god to zažele? Nemam ništa protiv Braketa, ali da on nije došao ovamo, ono sinoć ne bi se desilo.

— On je spasao grad.

— Ne poričem to.

— Pa što se, onda, toliko ljutite?! — Polard podiže obrve, u znak čuđenja. — Vi ste uplašeni, do srži. Vama je potrebno da krivite Korlisa ili Braketa, mada je situacija posve jasna. Grad nema sredstava da plati i pomoćnika šerifa. Treba da se organizujemo. Nikada šerif ne može sam protiv revolveraša. Bar jedan građanin bi morao da mu pomogne. Građani moraju prihvatiti deo odgovornosti, i sada je upravo vreme za to.

Nakon nekoliko minuta stiže i šerif Korlis. Osetio je napetost između dvojice ljudi, čim je ušao. Pogleda jednog, pa drugog.

Polard progovori.

— Upravo formiramo gradski savet. Više nećeš biti sam, Dejve. Kad se sledeći put pojavi

grupa nasilnika, borićemo se zajedno.

— Odlično, što se mene tiče — reče Korlis. — Kako je mladi Foli?

— Bez promena. — Polard je bio zabrinut. — Njegova sestra želi da odjaše do ranča. Ne znam gde je Braket. Ako ti kreneš s Sju, možda će ti Melita reći gde je on.

— Sa zadovoljstvom. — Korlis pogleda Vinstona Čendlera. — Uzgred, pošto je testament sada pročitao, da li biste mi nešto rekli o Rodiju Maršu.

— Nemam šta da kažem — odgovori Čendler.

— Nisam ni očekivao da ćete imati — odvrati Korlis. — Ali, dužnost mi je da pitam. — Pogleda Polarda. — Možete reći gospodici Foli da sam spreman, kad god ona kaže. Drago mi je što se formira gradski savet, doktore. Počeo sam već da sumnjam da ovaj grad ne mari ni za šta.

— Ispratiću te.

Polard ode do vrata sa šerifom. Kad su došli do stepeništa, prošaputa, mada je bilo malo verovatno da ih Sju Foli može čuti.

— Voleo bih da ne krenete pre podne. Možda će mladić do tada doći k svesti. Pravi se da si nečim veoma zauzet. Bio bih ti zahvalan.

— Naravno.

Dejv Korlis je shvatio. Rukova se sa doktorom, a onda požuri u kancelariju. Pola sata kasnije jahao je prema severu, tražeći kakav trag Hajvela Braketa.

Braket je ležao, u polusvesnom stanju, gotovo ceo dan. S

vremena na vreme čuo bi kako ga Marš umiruje, govoreći mu da se odmara. Groznica ga beše obuzela, i tresao se, pa ga je Marš pokrio nizom koža. Konačno, kada je polumrak već počeo da se uvlači u kolibu, otvori oči i nasmeši se starcu.

— Osećaš se bolje, zar ne? — Marš ode do lonaca nad vatom. — Supa — objasni dok je mešao. — Zec, ako se pitaš šta je.

— Nisam razmišljao.

Braket se podignu na laktove kada mu Marš prinese tanjir. Sedeo je mirno, puštajući da ga starac nahrani.

— Vaš trik mora da je uspeo.

— Otišli su da pretraže onaj usek. — Marš se kikota. — Posle su odjahali na sever. Kako to da si ih tako razljutio, je li?

— Čini se da ne vole lovce na učenjene.

— Lovac na učenjene! — Marš gotovo ispusti tanjir. — Ti si to! Ja sam mislio da nastojiš samo da pomogneš Folijevima.

— Tako je i bilo dok ti revolveraši nisu počeli da me prate. Braket se nasmeja.

— Nisam došao ovamo da bih ulovio bilo koga čija je glava učenjena, ako ste na to pomislili. Ono što ste vi i Fegan nekad radili odavno je prošlo. Ništa ne znam, i nije me ni briga.

— Ipak... — Marš je bio iskreno zabrinut. — Moram da priznam da sam mislio da si neko drugi. Da sam znao da loviš učenjene glave...

— Ne biste mi pomogli — završi Braket. — Većina ljudi misli poput vas. Ali, te ljude niko nikad nije prevario i nisu bili izloženi nasilju. Oni ne

znaju šta znači izgubiti svoje bližnje ili najdražeg prijatelja samo zato što se nekoj blentavoj glavi prohtelo da puca.

— Da, neki zaista podivljaju. I Đek Fegan i ja smo to radili. Nismo baš razmišljali, u tome je bio problem. Sad je sve to prošlost. Naši dani su prošli. Folijevi su nasledili lep ranč, a to već jeste nešto.

— Zaista jeste.

Braket se nasloni na jastuk. Osetio je umor, koji ga je odvlačio i od jela i od razgovora, ali je pozeleo još nešto da kaže.

— Sinoć su pucali u Kela Folijsa. Po doktorovom izveštaju, biće srećan ako se izvuče.

Braketu se oči sklopiše, i ponovo utonu u san. Bio je mrak kad se probudio. Samo je svetlost već gotovo ugasle vatre obasjavala kolibu. Pogleda oko sebe. Ne ugleda Rodija Marša, niti mu se odazvao kad ga je pozvao. S mukom se obukao, i izašao napolje. Koral je bio prazan.

VIII

FEKANOV DUH

Crni oblaci nadvili su se nad veliki Ranč F. Grmljavina se prolamala, Melita je navlačila zavese u dnevnoj sobi.

Megi je postavljala srebrni servis za kafu. Osetila je da Nil prati pogledom svaki njen pokret, mada se namerno ustručavala da gleda u njega. Osmehnula se Sju Foli i klimnula glavom šerifu Korlisu.

— Strašno smo bili zabrinuti. Učinila je sve da joj reći zvuče iskreno.

— Nadam se da će tvom bratu biti bolje. Znam kako se osećaš, i veruj da mi je veoma žao.

— Hvala.

Sju je uspela nekako da se osmehne, dok je Megi servirala kafu.

— Doktor kaže da je Kelu mnogo bolje danas, mada još uvek nije došao k svesti.

— To je sve Nilova greška — reče Melita. — Da se nisu kartali, ništa se ne bi desilo.

— Ne, ne smete kriviti Nila.

Sju ostavi svoju šolju.

— Nije on naterao Kela da se kocka. Poznajem ja svog brata, Melita. Njega nije trebalo nago-varati, verujte mi.

— Možda...

Melita uze kafu. Mada joj je srce ludo udaralo, uspela je da joj ruka ne zadrhti.

Otkako su Sju i šerif stigli, bila je oprezna.

— Pretpostavljam da niste videli onog Braketa.

— Nisam — reče Korlis. — Upravo sam se spremao da vas upitam o njemu. Trag koji sam jutros sledio ukazuje da je kružio okolo, i uputio se ovamo, ali kod raskršća više nisam bio siguran.

— Ovamo nije dolazio — reče Melita. — Još malo kafe, šerife?

— Ne, hvala.

Ali, Korlis uze cigaru koju mu je ponudio Nil. Zapali je, a onda se zavalio u stolicu i počeo da pučka, dok mu je pogled lutao po polici na kojoj su se nalazile lule koje je Fegan sakupljao.

Melita primeti gde mu se pogled zaustavio. Nešto hladno zai-gra joj oko srca. Svaka od tih lula bila joj je poznata: ona od

višnjevog drveta, od kukuruznog klipa, ona koju je Fegan kupio u Kaza Grande, pre mesec dana, lula koju mu je Vin-ston Čendler poklonio, za Božić, a naročito je poznavala crnu, sa rezbarijama, čiji joj se miris nikako nije dopadao, a pušio ju je još od vremena svoje mladosti. Ta poslednja lula je sad nedostajala. Gledala je u prostor u sredini, gde ju je Fegan uvek ostavljao. Bila je tu jutros, kada je Megi brisala prašinu. Zaklela bi se da je tu bila još i onda kada su ona i Nil izašli da dočekaju šerifa i Sju.

— Megi!

Melita se okrenu prema slu-žavci.

— Gde je ona stara lula? Kako to da nedostaje?

— Nemam pojma, gospodo Fegan.

Megine velike crne oči se isko-laciše kad je ugledala prazan prostor među lulama.

— Gospodin Fegan mi je go-vorio da nikad ne diram te lule. Ja samo predem krpom preko njih.

— Ne verujem ti. Lažeš!

Pre no što je Megi zaustila da opovrgne optužbu, Dejv Korlis ustade.

— Bolje bi bilo da krenemo — reče. — Biće nam naporno da jašemo do grada ako oluja po-traje.

Melita za trenutak zaboravi na nestalu lulu. Okrete se Kor-lisu, uputivši istovremeno zna-čajan pogled Nilu.

— Već uveliko pada kiša, še-rife, i bilo bi bolje da Sju ostane. Nil će je ujutru otpratiti u grad.

Shvativši poruku, Nil se odmah stvori pored Sju Foli. Nasmeši joj se.

— Melita je u pravu, Sju. Bićeš mokra kao miš ako kreneš po ovakvom vremenu. Neće Kelu biti lakše ako ti dobiješ upalu pluća. Siguran sam da će se i šerif s tim složiti...

— Naravno — reče Korlis. — Svratiću kod doktora. Ako bude kakvih promena kod Kela, vratiću se da javim. Biće bolje da krenem. Polard i Čendler su sazvali gradsko veće. Ako sve krene kako su zamislili, moj posao će biti lakši.

— Nadam se da hoće — odvrati Melita prateći Korlisa do vrata.

Čekala je da vidi da li je uzjahao, a onda je zatvorila vrata. Vetar je bio sve jači. Vratila se u dnevnu sobu.

Sju je sedela na sofi. Nil je stajao pored nje, s jedva vidljivim osmehom na usnama, a Megi se nalazila ispred police s lulama, očigledno zabrinuta.

— Megi — reče Melita oštro — slomila si tu lulu, zar ne? Neću te grditi, dovoljno je samo da mi priznaš.

— Nisam ništa slomila, gospodo Fegan — odgovori Megi.

— Onda si je ukrala.

— Melita, budi razumna.

Nil Fegan stade između njih.

— Megi ne puši, to i ti znaš.

Oštro pogleda Megi.

— Nisi nam više potrebna. Možeš ići u svoju sobu, ali prvo pripremi gostinsku sobu, za gospođicu Foli.

Megi ode, noseći poslužavnik sa servisom. Melita, srdita, uzdahnu, okrete se, ode do prozora, otvori ga, da vetar raznese

i poslednje ostatke cigare Dejva Korlisa. Onda zatvori prozor. Upravo je htela da navuče zastore, kad se prolomi grmljavina, i blistava munja obasja sve. Ta svetlost iznenada izvuče uzvik iz Melitinog grla. Povučese s prozora i zadržta. Prošao je ceo minut dok se sabrala, a onda se okrenu Sju Foli i sede pored nje.

— Mora biti da si umorna — reče. — Mogla bi da se malo osvežiš dok Megi spremi tvoju sobu.

— Da, bilo bi dobro, hvala — odgovori Sju.

Melita otpрати devojku do kupatila. Kad se vratila, lice joj je bilo ozbiljno, a oči su joj čudno sijale.

— Jesi li je nabavio?

— U mojoj je sobi — reče Nil.

— Ali, nisam baš siguran... možda je to preuranjeno? Da pričekamo mesec dana, dva...

— Donesi tu prokletu zmiju, i prestani da pričaš — obrecnu se Melita. — Znam šta radim. Ova noć je idealna — mračna, vlažna i dovoljno hladna da zmija poželi da se ugrije u kući. Jednu smo zmiju našli i pre mesec dana, zar se ne sećaš?

— Da, sećam se.

Nil izađe i zatvori vrata za sobom.

Melita oslušnu zlokobni fijuk vetra i neugodnu tutnjavu grmljavine. Zurila je u zatvorena vrata, dok je iznenada nešto ne nagna da ih odškrine. Ona se okrenu i pogleda na policu s lulama. Užasan strah prostruji joj celim telom.

Nilu i Megi je pitanje nestale lule bilo beznačajno, ali ne i Meliti. To je bila omiljena lula

Džeka Fegana. Ako je postojalo išta što bi Džek Fegan poneo sa sobom na onaj svet, to je ta lula, koju Melita nikad nije volela. Da je mogao da se vrati iz groba, sigurno bi nju uzeo. A kad bi mogao opet da zapali, soba bi ponovo mirisala na taj neprijatni miris.

— Proklet bio!

Melita lupi nogom o pod. Kako je glupa! Razmišlja o nemogućem, umesto da se usredsredi na posao koji je čeka. Zmija zvečarka, koju je Nil slučajno uhvatio, izvrstan je poduhvat. Izgledaće to kao izuzetan potez sudbine, što je zmija odabrala baš krevet Sju Foli, da se u njemu sakrije. Neće biti nikakve sumnje. Sve će proći kao nesrećan slučaj.

Prestade da razmišlja o zmiji. Jenjavanje vetra je odjednom donelo takvu tišinu da je mogla čuti sopstveno srce kako udara. Kad pod zaškripa, preplašeno se okrenula. Ali, nikog ne beše u sobi. Onda je do nje dopro miris, jak miris duvana.

— Ne... — počeo da uzmiče. — Ne, to nije moguće!

— Melita!

Nil ude, mršteći se kad ugleda strah na njenom licu.

— Šta je bilo? Izgledaš kao da si videla duha.

— Ne pominji to!

Gledajući u stranu, uhvati ga za ruku, drhteći.

— Jesi li ti uzeo lulu, Nile? Jesi li je ti pušio?

— Naravno da nisam.

Nil zatrese vrećom, koju je držao u ruci.

— Koji ti je vrag? Takvu si galamu digla oko te proklete lule, da počinješ da me nerviraš. Idi

sad zabavi Folijevu, dok ja stavim zmiju u krevet. I neću da čujem više nikakve gluposti o smrdljivoj Feganovoj luli.

Još uvek drhteći, Melita požuri hodnikom, do kupatila. Opet je čula fijuk vetra, a onda kišu, kako dobuje po krovu. Pokušala je da se smiri, ali nije uspevala. No, Sju Foli je bila suviše umorna da bi to primetila.

Kad je proteklo dovoljno vremena da Nil obavli posao, Melita uze lampu i otprati Sju u sobu.

— Laku noć, draga. — Jedva je smogla snage da se nasmeši. — Lezi odmah i dobro se odmori.

— Hoću — uzvratila Sju s osmehom. — Čim se pomolim, odmah ću leći.

Melita postojala malo, u tišini, kraj vrata. A onda začu korake na stepenicama, i ugleda Nila.

— Moli se — reče Melita šapatom.

— Ujutru će biti mrtva — reče Nil. — Ne znam da li bi tebi, ali meni bi prijalo jedno piće.

Melita pođe s njim u dnevnu sobu. Megi beše vratila bocu brendija nazad u kuhinju, ali Džek Fegan je jednu uvek držao u ormariću pored police sa lulama. Ormarić je bio zaključan, pa Melita zastade za trenutak, da se seti gde je ključ. Otključa, otvori i okrete se prema Nilu, prebledevši.

— Nestala je!

— Ja je nisam uzeo — reče Nil. — Nisam čak ni znao gde je taj prokleti ključ. Upitaj Megi, možda ona zna nešto o tome.

— Ni Megi je nije uzela — reče Melita. — Uzeo ju je Džek.

On se vratio. I sad je u kući. Možda baš u ovoj sobi.

— Gluposti! Ti si poludela. Uvek si bila sklona tim praznovernim glupostima. Bacaš so preko levog ramena, izbegavaš crne mačke, ne ideš ispod lestava...

Nil ode do prozora i pogleda u kišnu noć.

— Džek Fegan je sahranjen na onom brežuljku. Nad njim je nekoliko metara zemlje, i tamo će i ostati. Moraš se sabrati, Melita. Poludećeš ako budeš o tome tako mislila.

— Možda oni to i hoće.

Melita se sva naježi.

— Prvo lula, onda boca. On se vratio.

— Nije se vratio!

— On je ovde!

Melita pogleda kroz prozor, preko dvorišta, do humke gde je bio sahranjen Džek Fegan. Jedna munja upravo obasja to mesto. Drveni krst i nabacana zemlja označavali su grob.

— On sve zna! Zna za Kela... i za svoju kćerku. Ako oni umru, on će nas progoniti. Nikad nam neće dati mira.

— Sad sigurno znam da si luda.

Nil dohvati Melitu za ramena i stade da je trese.

— Pa, sve ide po našem planu. Nemoj sad sve da pokvariš!

— Ali, duh zaista postoji!

Melita se otrgnu. Pogled joj polete ka polici s lulama i praznom ormariću.

Učini joj se da vidi Džeka, s lulom u jednoj ruci, a čašom viskija u drugoj. Čula je njegov grubi glas:

— Ti si lepa žena, Melita. Ali, nikad me nisi volela. Čoveku je

potrebna ljubav, koliko i vazduh koji udiše...

— Oh, bože!

Melita rukama prekri usta. Pre no što je Nil mogao da je zaustavi, izlete iz sobe u hodnik, pa pravo prema sobi Sju Foli.

— Sju!

Melita je lupala po vratima.

— Otvori! Smiluj se, otvori vrata...

— Ludo jedna! — viknu Nil. — Sve ćeš pokvariti! Šta se to dešava s tvojim mozgom?

On malo utiša glas.

— Što toliko galamiš. Probudićeš i Megi i sve ljude ranča, ako tako nastaviš.

— Baš me briga!

Ponestalo joj je daha, pa pokazala na vrata.

— Provali u sobu! Uradi kao što ti kažem; Nile. Možda bismo mogli da je spasemo, ako već nije mrtva.

Nil ramenom gurnu vrata.

Lampa na stoliću je gorela. Zastori na prozoru su bili navučeni, a prekrivači svučeni sa kreveta.

Melita je stajala kao ukopana. Soba je bila prazna. Sju Foli beše nestala.

— Mora da se iskrala kroz prozor.

Nil ode do prozora i razvuče zavese.

— Sigurno je posumnjala nešto. Ili je, možda, videla zmiju. U svakom slučaju, nestala je, i mi više ništa ne možemo učiniti.

— Napolju pljušti — reče Melita. — Odmah bi bila mokra kao miš. Osim toga, kuda da ode... Gledaj, sims nije vlažan. Oh, Nile, tako se bojim.

— Tebi je potrebno jedno piće — reče Nil.

Uto se začu snažno lupanje na ulaznim vratima.

— Ne idi!

Melita ga čvrsto zgrabi. Stajala je ispred sobe Sju Foli. Osećila je najednom izraziti miris lule Džeka Fegana.

— Osećam i ja! — reče Nil. — Idem da vidim ko je na vratima. Melita, smiri se, i pričekaj tu dok se vratim.

— Možda je šerif.

— Možda.

Nilovo lice je bilo smrknuto dok je otvarao vrata.

— Bizli! Latrel! — uzviknu kad udoše odmetnici, a onda poče da protestuje, jer se pojavio i ostali.

— Rekao sam vam da ne dolazite ovamo! Šta to, do vraga? ...

— Noć je jeziva, mladiću. — — Bizli otrese vodu sa sebe. — Promrzli smo do kosti, i hoćemo da se ogrejemo. Gde ti je vatra?

— Tamo iza, u kuhinji...

Nil krenu za njima.

— Kako ste se usudili? A šta ako vas je neko video?

— Niko nas nije video, niti će iko znati da smo bili ovde — ljutito odvrati Bizli. — Mi krećemo dalje. Braket je ili klišnuo ili je mrtav. Nema smisla da se ovde više movamo, naročito sad kad je ceo grad krenuo na nas.

— Poznato vam je to?

— Jeste! — Latrel dreknu na Nila. — Čim smo večeras stigli u grad, neki momak počeo je da se dere. Sad u gradu većaju. Jasno je o čemu većaju. Ti si dobio što si hteo, pa bi bar jednu noć mogao da budeš ljubazan prema nama.

Melita se bila povukla dok su banditi prolazili. Kad su se okupili u kuhinji, i ona se prikrade.

Osećala je njihove poglede na sebi, ali, pošto se plašila Feganovog duha bila je sretna što su ti okoreli stranci stigli.

— Ja sam gospoda Fegan, Nilova maćeha — reče im hladno.

— Čuli smo za vas.

Ned Bizli se divio njenoj dobro oblikovanoj figuri. U očima mu se pojavi sjaj kad je dodao.

— Igrate dosta riskantnu igru, gospodo Fegan. Nema mnogo rančera koji bi s nama sklopili bilo kakav posao.

— Imam jedan drugi predlog.

Melita podiže ruku, da zaustavi Nila, koji htede da je prekine.

— Savršeno sam voljna da vas ugostim večeras. Čak ću vam i večeru pripremiti. Ali, prvo bih želela da pretražite celu ovu kuću. Svaki ugao. I spolja, ako...

— Naravno — slegnu Bizli ramenima. — Koga, ili šta, treba da tražimo?

— Mog muža.

Melita uhvati zbunjene poglede prisutnih.

— — Molim vas, znam šta mislite. Ali, sve mi govori da je moj muž noćas bio ovde. Još uvek osećam da je ovde negde... Samo da ga pronađete!

— Ne izgleda da ste šenuli — reče Bizli a onda klimnu glavom Strajkeru i Latrelu, pa krenuše prema vratima koja su vodila u dvorište.

— O.K. pregledaćemo sve. Ostali mogu pretražiti sobe. Ako nešto otkrijemo, javićemo.

— Ja ću s vama — dobrovoljno pristupi Nil Bizliju, koji otvori vrata u kišnu noć. — Nemoguće da je Fegan taj koji se vrzma ovuda, ali neko si-

gurno jeste. Ko je da je, traži nevolju.

Melita je gledala kako se vrata za Nilom i Bizlijem zatvorise. Tada začu i mrmljanje ostalih koji su pretraživali kuću. Prethodni vlasnici ranča sagrađili su kuću sa mnoštvom gostinskih soba. Bilo ih je dvadeset. Mnoge nisu ni korišćene otkako se Melita uselila, a većina je imala izlaz na verandu tako da se neopaženo moglo izlaziti iz jedne sobe u drugu.

Melita se ponovo naježi. Bila je u stražnjem delu kuće, u delu gde su kuhinja, soba Sju Foli i Megine prostorije. To je bio dodatni deo kuće koji je povezivao kuhinju, putem hodnika, sa dnevnom sobom. Melita se osetila odsečenom. Sju je nestala, a Megi je očigledno spavala čvrstim snom. Nikome nije mogla da se obrati, da joj pomogne u slučaju da se iznenada pojavi Džek Fegan. Potpuno se ohladila kad je ponovo osetila miris lule.

— Džek!...

Melitine prestrašene oči pretraživale su sve uglove.

— Za boga miloga, Džek, odlazi. Ostavi me na miru, preklijenjem te. Folijevi mogu da zadrže ranč. Kunem se da...

Začuo se neki čudan zvuk koji je mogao dolaziti i od vetra. Melita je od straha počela da jeca i istrča iz kuhinje u hodnik prema dnevnoj sobi. Svetlost svih lampi stavila je na najjače, sela na sofu i pokušala da se smiri. Još uvek je drhtala kad se vrata širom otvoriše i Nil upade u sobu. Videla je da je zabrinut.

— Šta se desilo? — upita. — Šta ste otkrili?

On prvo duboko uzdahnu.

— Našao sam lopatu pored Feganovog groba. Neko je tamo bio... jedan deo humke je odronjen.

— Oh, moj bože!

— To nije sve. Megi je nestala. A njena soba smrdi na dim od lule, baš kao i soba Folijeve.

IX

SMRTONOSNI METAK

Braket se vratio u kolibu nakon što se uverio da je Marš otišao. Dok je podgrevao ostatak supe čuo je kišu.

Kad je jeo, uze svoj kolt. Primećio je zamke u jednom uglu, i preleteo pogledom po kožama. Uglavnom su bile letošnje, i za njih se mogla dobiti dobra para, dovoljno da starac može da se izdržava.

Braket se pitao kamo li je Marš mogao da ode. Jedino mu je Ranč F pao na pamet.

Uze jednu jelensku kožu i stavi je preko glave i ramena, da se zaštiti od kiše.

Svog konja je našao tačno gde ga Marš beše vezao. Namestio je sedlo. Onda je uzjahao. Kiša ga je udarala u lice. Bila je hladna.

Ranč F prekrivala je olujna noć. Sad je bio posve siguran da su Melita Fegan i njen pastorak uvučeni i u ubistvo, da bi se domogli Ranča F.

A to je znao i Rodi Marš.

Dok se približavao ranču, ugledao je neke jahače kako gone stado goveda. Spustio se niz brežuljak, obišao baraku, i došao do korala.

Svetlost je bila upaljena gotovo u svim prostorijama kuće.

Konji su bili zavezani za gredu ispred kuće, i neki ljudi su se muvali okolo.

Sjahao je sa konja, zavezao ga za ogradu korala, prišunjao se kućici za drva. Zapazio je da je dnevna soba jako osvetljena. A onda se ceo prostor jasno ocrta, u jakoj svetlosti. Začu dug vrisak. Neko je, preko verande, otišao iza kuće.

Braket je čučnuo i stao da osluškuje povike, galamu i psovke što su dolazili iz kuće, i oko nje. Vrata na kući su se otvorila, pa zatvorila, a onda se začuo i drugi vrisak, i opšta galama.

*

— Videla sam ga! — viknu histerično Melita, dok je Nil Fegan gundao, pokušavajući da je smiri. Ona pokaza na ogledalo.

— Videla sam ga, tamo, kako me gleda iz ogledala!

— Videla si odraz nečijeg lica — reče Nil. — Možda je neko od Bizlijevih ljudi gledao kroz prozor.

— Bio je to Džek — insistirala je Melita. — Nisam se prevarila. Baš me briga šta ti kažeš, poznajem ja lice svog muža.

Ned Bizli upade u sobu. Za njim ude Latrel, a Birč Strajker zastade u vratima. Ostali su bili u hodniku i na verandi. Bizli je bio sav prokisao. Jednom rukom odgurnu Nila, a drugom snažno ošamario Melitu. Ona vide bes u njegovim očima, i još jednom vrisnu. On je dohvati, i poče da je trese. Ošamari je još jednom, i odmaknu se kad ona pade na sofu.

— Dosta je bilo! — zagrmje Bizli, pa pogleda Latrela.

— Pazi na nju. Ostali neka ponovo idu napolje. — Okrete se Nilu. — Nečeg tu ima, sasvim sigurno. Možda je onaj prokleti Braket. Ako je on, naći ćemo ga.

Bizli izađe, a Nil za njim. Melita se opipa po obrazu, a onda pogleda Latrela, i vide njegov požudan pogled. Pokušavala je da se smiri. Oni nisu ništa otkrili. Ali, Fegan je bio tu. Ona je videla njegovo lice u ogledalu. I sad je osećala njegovo prisustvo, jače nego pre.

— Je li vam dobro, gospodo Fegan? — upita je Latrel.

— Da, dobro mi je. — uzdahnu Melita. — Ne mogu vas naterati da mi verujete. Znam da mi nećete verovati sve dok ga i vi ne vidite. Samo da ova užasna noć već jednom prođe...

— Uskoro će svanuti.

Latrel ode do prozora.

— Kiša jenjava.

— Volela bih da i ja pođem s vama — reče Melita. — Žalim što sam uopšte poznavala Džeka Fegana i ugledala ovaj ranč. Udala sam se za starca zbog udobnosti. Kad je umro, mislila sam da će sve biti dobro. Ali... Sve je propalo. Džek mi nikada neće dati mira. Progno- niće me.

Latrel otvori usta, da nešto kaže, ali se predomisli. Obrisa ruke i zavi cigaretu. Upravo se spremao da zapali kad se začuše povici spolja.

Ulete Bizli, a za njim prebledi Nil.

— Strajker je mrtav! — uzviknu Bizli. — Leži razbijene lobanje, kod prozora na verandi.

— Ja ništa nisam primetio! — zinu od čuda Latrel. — Baš ništa nisam čuo!

— Ko god da ga je ubio, mogao je isto tako ubiti i tebe.

Bizli razvuče prozorske zastore. Kad se okrenuo, pogledao je u Melitu, koja je bila na ivici histerije.

— Bolje bi bilo da je malo smiriš, Sete. Mladi Fegan reče da u kuhinji ima pića. Možda će joj to pomoći.

Melita je jedva stajala, oslonjena na Latrelovu ruku. Prvi put je osetila šta znači sigurnost muške ruke. Nije joj smetalo što je bio prljav, i sav mirisao na znoj. Nije joj smetalo ni kad joj je jednom rukom prešao preko grudi, da bi je pridržao. Oslanjala se na njega sve do kuhinje, a onda ode do ormara, po bocu s pićem. Ali, tu se video samo vlažni krug, gde je boca stajala.

— Gospodo Fegan — grubo zazvuča Latrelov glas — nešto nije u redu?

— Nema boce.

Poče da se smeje. Nikako nije mogla da zaustavi smeh. Kad ugleda začuđenost na Latrelovom licu, poče da se smeje još jače.

— Zar ne shvataš? Brendija nema! Džek je znao da će mi reći. Uzeo je viski, a sad i ovo...

Iznenada presta da se smeje, i pozele da plače.

— On zna koliko sam uplašena. Pokušava da me izludi. Idi do vrata, Fegane! Čuješ li me? Vрати se odakle si došao!

— Gospodo Fegan, prestanite.

Nešto razmrskala prozor, pade kraj Melitinih nogu, i razbi se. Bila je to nestala boca. Melita jurnu prema kuhinjskim vratima i istrča u hodnik. Latrel je stiže. Vrištala je. Uspeh je bio

nadomak ruke, a sada se sve rušilo, zbog čoveka koji nije hteo da i dalje bude mrtav.

Nije ni osetila kad ju je Latrel ošamario. Mozak joj je bio toliko tup da nije registrovao nikakvu bol. Nije pružala nikakav otpor kad ju je obuhvatio oko struka, i nogom otvorio vrata sobe. Odvuče je do kreveta, ne znajući za zlokobni smotuljak pod pokrivačem. Psujući i gundajući, položi je na krevet.

Melita je mirno ležala. Buljila je u tavanicu. Kad joj je nešto kliznulo preko noge, nije znala šta bi to moglo biti. A onda je čula šištanje i shvatila. Pokušala je da vrisne, ali ju je glas izdao. Poče da udara nogama, ne znajući da svakim pokretom samo još više draži zvečarku. Oštri zubi duboko se zariše u njeno razgolićeno telo, i otrov se razli njenim krvotokom. Ubrzo prestade da se trza.

— Ne, Džek... — mrmljala je.

— Ostavi me... molim te...

Kad Braket uđe, u baraci je bio samo kuvar jer su radnici otišli da sakupe stado.

— Osluškujem tu galamu — reče kuvar Braketu. — Ne znam šta se to dešava. Uostalom, ja svoj nos ne turam u takve stvari.

— Ipak, nešto ćeš morati da učiniš — reče mu Braket. — Idi do grada i javi šerifu Korlisu da su odmetnici ovde, i da ih sada sve može pohvatati.

— Reći ću mu.

Kuvar požuri da osedla svog konja.

Braket ga je gledao kako odlazi u noć, a onda je obišao

okolo, da bi se približio kući sa stražnje strane. Ponovo je začuo vrištanje. Kada je prestalo, ljudi počеше da beže ka zadnjem delu zgrade, dvojica levo od njega, jedan desno, a četvrti skoro natele na njega. Braket ga dočeka drškom revolvera, onesvesti ga i ostavi. Dode do dela kuće gde je bio rezervoar. Tu je jedan bandit stražario. Svetlost iz kuhinje jasno mu je obasjavala revolver u ruci. Braket mu se nečujno približi. Drška njegovog revolvera uspešno uspava još jednog odmetnika.

— Opasnu igru igraš — reče mu hladno neko iz senke.

Džil Kramer kroči na svetlost, koltom u ruci. — Ne daš ljudima da predahnu, zar ne?

— Kukavicama nikad ne puštam — ispravi ga Braket. — Pošteno igram. Mislio sam da si to shvatio, Kramere.

— Mnogo šta sam ja shvatio — odvrati Kramer. — Pokažeš nekoliko trikova, a onda udariš. Samo, s tim je sada gotovo. Gotov si, lovče na učenjene. Kada te Ned i momci uhvate, zažalićeš što si se rodio.

Kramer malo nagnu glavu u stranu.

— Bizli, Latrele! — pozva. — Uhvatio sam duha. Dodite obojica. Ovo će vam se jako dopasti.

Bizli prisloni Braketu kolt uz rebra, a Set Latrel mu stade iza leđa. Uguraše ga u kuhinju. I Nil Fegan dojuri.

— Gde je Melita?

Nil letimično pogleda Braketa, a onda se okrete prema Latrelu.

— Bio sam kod štale kad sam čuo vrištanje. Šta si joj uradio?

— Ništa — odvrati Latrel. —

Bila je toliko histerična da sam je smestio u krevet. To je sve.

— Krevet... — Nil je zabezegnuto gledao. — Koji krevet? Gde?

— Druga vrata u hodniku. Šta ti je, do vraga, čoveče?

Nil Fegan ne reče ništa. Otrča, dok je Bizli gurao Braketa uza zid. Posle nekoliko trenutaka Nil se vrati. Bio je užasno bleđ. Otetura do ormana, potraži bocu, a onda ugleda slomljeni prozor i ostatke boce na podu. Spusti se u stolicu, drhteći, i ne opazajući da Latrel drži revolver uperen u Braketa.

— Nede, šta ćeš uraditi? — upita Latrel.

— Ono što je trebalo odmah učiniti — odsečno reče Bizli. — Ovaj mladić je hteo da se domogne svega, na naš račun. Pa, pošto izgleda da je mesto ostalo pusto, i nema nikoga da nas zaustavi, možemo sve lako da obrnemo u svoju korist.

Bizli uperi svoj revolver u Nila, koji je polako postajao svečanost nove opasnosti.

Užas se pojavi na Nilovom licu. Poče da ustaje sa stolice. Revolver u Bizlijevoj ruci opali. Nil se zanesse, udari u zid i pade kraj nogu Džila Kramera.

Bizli se potom polako okrenu Braketu, sa ubilačkim osmehom na licu.

— Evo nas, Brakete, na kraju. Tvojim lovačkim danima dode kraj.

Braket se ukoči. Posmatrao je Bizlijev palac na obaraču. Nije bilo spasa. Stisnu pesnice, čekajući udar metka.

VELIKI NESPORAZUM

– Brojaću do tri – reče Bizli.
– Toliko sam čekao na ovaj trenutak, da bi bilo grešno žuriti.

– Pucaj mu u stomak, Nede – reče Latrel. – Sporije će umreti s metkom u stomaku.

– Da...

Bizlijeve oči su gorele od mržnje. Nasmeja se.

– Jedan u stomak, a onda po jedan u svaku nogu. Onda će me moliti za još jedan, da mu prekratim muke.

Braket se zagleda u razbojnika. Prkos se video u svakoj pori njegovog bronzanog lica; nije bilo ni traga od straha u njegovim očima. Nije gledao samo Bizlijevo lice. Svuda oko njega behu ista lica – lica ubica, lopova, revolveraša. Za svakim je bila izdata poternica.

– Jedan – počeo Bizli da broji. – Dva...

Kuhinjska vrata se najednom širom otvoriše, i prolomi se pucanj. Bizli se zanese i pade na pod, mrtav.

Braket se bacio na Latrela, i oborio ga na peć. Miris pušćanog dima pomeša se sa mirisom oprljenog ljudskog tela. Latrel zavrišta, Braket mu je oteo revolver. Odmah se okrenuo, s koltom u ruci. Njegov prvi metak pogodi Džila Kramera. Drugi i treći i pogodiše odmetnika koji beše krenuo ka Rodiju Maršu. Četvrti se zari Setu Latrelu u stomak. Latrel pade. Zatim usledi kiša kuršuma, iz oružja pomahnitalih odmetnika Bizlijeve bande. Braket prevrnu sto, i ponovo pripuca. Olovo je letelo na sve strane. Lampa eks-

plodira, kad jedan od odmetnika polete preko stola.

Nastade iznenadna tišina. Braket zaključio da se Rodi Marš povukao. Onda začu topot konja. Kad je i poslednji preživeli bandit pobegao kroz vrata u dvorište, nastade prava grmljavina od paljbe. Posle toga zavlada tišina. Na vratima se pojavio šerif Korlis. Vрати kolt u futrolu i počeo se po glavi, u čudnj.

Iza Korlisa proviriše Polard, Čendler i drugi članovi veća, gurajući se da vide.

– Jesi li sve to ti sam učinio? – upita Korlis dok je Braket ustajao.

Uto ude Marš. Korlis i ostali građani gledali su ga u čudu. Marš stade pored Braketa.

– Džek Fegan! – uzviknu Korlis. – Zaboga, Džek, ako ti nisi mrtav, ko je onda?...

– Ko bi drugi? Rodi Marš, naravno – Fegan slegnu ramenima. – Stara zaboravna luda! Rekao sam mu da je puška nabijena, ali on ju je čačkao.

– Ali, zašto si, do vraga, dozvolio da mislimo da si to bio ti, a ne Rodi Marš?

– Zar ti nije jasno, šerife – uzdahnu Fegan. – Šta sam ovde imao? Divan ranč, naravno, ali i ženu hladnu poput leda i bezvrednog pastorka, kome je bilo stalo samo do mog novca. Rodijeva smrt me je jako pogodila. Nosio je košulju i pantalone koje sam mu ja pozajmio, i bio je iste građe kao ja. Pošto mu je lice bilo unakaženo, pustio sam da ljudi misle da sam to ja. Nisam znao da li će varka uspeti, ali sam uhvatio njegovog konja i nestao. Imao sam tu kolibu, a

Kel i Sju su nasledili ranč. Time su moje nevolje bile rešene.

— Tačnije, bile bi rešene da se Melita i Nil nisu umešali — reče Braket, prilazeći ranjenom Nilu.

Nilove oči su se caklile. Krv mu se grušala oko rane na grudima. Pokušao je da govori, ali mu je iz grla dopiralo samo krkljanje.

— Samo klimaj glavom — reče mu Braket. — Melita je planirala da ubije Kela Foliya i njegovu sestru. Ti si joj pomagao.

Nil Fegan je uspeo da iz košulje izvuče cedulju dobijenu na kartama.

Pokaza u pravcu hodnika, ali su Melitino telo tek kasnije našli.

Braket pročitao cedulju i dade je Korlisu.

Začu se uzdah, i Nil Fegan je sledećeg trenutka bio mrtav.

A onda se začu uzvik, i kroz vrata ulete Sju Foli. Otrča ocu u zagrljaj. Megi je išla za njom, iskolačivši oči nad prizorom u kuhinji. Megi sede, a Džek nastavi priču o svojim noćasnjim aktivnostima.

— Kad sam čuo za Kela, odmah sam krenuo. Melita je oduvek bila šujeverna, i ja sam zai-grao na tu kartu. Megi mi je pomogla, ukravši lulu i viski. Sju smo odveli u Meginu sobu. Bilo je mračno i kišovito, tako da nije bilo poteškoća da se sve izvede. Otkopao sam deo Rodije-vog groba, i uspeo da Meliti uter-am strah u kosti, do dolaska tih odmetnika. A onda, dok je trajala potera, sakrio sam Sju i Megi u štali, a ja sam se vratio i ukrado bocu s brendijem. Bez toga Melitini nervi nisu mogli da se smire.

— Ne moraš da brineš za sina, Džek — reče doktor Pol-lardo.

— Došao je k svesti. Još je slab, ali će se oporaviti.

— Jedva čekam da ga vidim.

Triger Foli, to jest, Džek Fegan, zagrlji svoju kćerku i okrete se prema Braketu.

— Jesi li planirao neke od Biz-lijevih momaka?

— Ne — odvrati Braket. — Oni su gotovi, to je najvažnije.

— Kuda nameravaš sad?

Braket slegnu ramenima.

— Nisam siguran. Možda u Arizonu, gde je prilično mirno. Možda u Novi Meksiko ili Kolorado. Nisam još razmišljao o tome.

Sunce je bilo uveliko odsko-čilo kad je Braket odlazio sa Ranča F. Sju je bila na dvorištu, sa Kelom, u kolicima, a pored njih je stajao ponosni starac.

Braket se uputi iz Sani Kor-nera na jug, prede potok, i krenu putem za Kaza Grande. Onda skrenu na jugoistok, laganim kasom, prema Tusonu.

Bilo je kasno popodne, jednog petka, kad uđe u bar hotela »Pa-las«.

Nora Rurk ga odmah primeti i progura se, kroz gužvu, do njega.

— Ti, vraže jedan! — uzviknu dok ga je grlila. — Gde si bio?

Samo što sam se okrenula, već si negde zbrisao.

— Posao — odgovori Braket.

— I ja sam imala nekog posla, i baš si mi bio potreban. Morala sam da se obratim onom tvrdo-glavom šerifu.

— Vebsteru? — upita Braket.
— On je dobar čovek. U njega se čovek može pouzdati u nevolji.

— Nije bila nevolja u pitanju. Nora mahnu konobaru.

— Obesili su Slaterija. Jesi li zbog toga došao?

— Nisam.

Braket srknu malo šampanjca, koji je konobar doneo, a onda prelete pogledom po salunu. U blizini bara, jedan je bradonja odmeravao jednu od Norinih devojaka. Zavuče joj kažiprst u haljinu. Devojka vrisnu.

— Opet sve iz početka — reče Braket. — Pazi da nam piće ostane hladno, Nora. Odmah se vraćam.

— Ne, Hajvele...

Nora ga uhvati za košulju i

pokaza mu jednog visokog muškarca sive kose i izbrijanog lica, koji krenu prema bradonji.

— Čad će se za to pobrinuti.

Braket je posmatrao prizor. Čad je dohvatio bradonju za okovratnik, odvukao ga napolje i gurnuo ga preko terase.

— Snažan je, nema šta — Braket se nasmeja. — Ko je, i odakle je?

— Zove se Čadvik Nelson. Ima četrdeset i dve godine. Posедуje ranč u blizini Tumstona, i bio je udovac do pre nekoliko dana.

Braketov izraz lica joj ponovo izmami smeh.

— To je moj muž. Zato sam te i tražila. Htela sam da nam budeš kum.

Ludo su se proveli te noći u Tusonu.

Kraj

Prevela:
Gordana Tokić

NESTRPLJIVI SINOVAČ

Majk Stenford je stajao čitavih desetak sekundi pred zatvorenom teškom kapijom od kovanog gvožđa. Visoka ograda od četvrtastih komada kamena zatvarala je pogled na vilu. S desne strane kapije, u jednom kamenu, bilo je uklesano ime vlasnika: Daglas Master-son.

Stenford izvadi iz džepa sakoa manji svežanj ključeva i posle dva pokušaja otključa kapiju, a zatim odlučno uđe u mali vrt ispred vile. Pošto je ponovo zaključao vrata, vratio je svežanj ključeva u džep. Potom je pažljivo prešao pogledom preko čuone strane velelepne vile, sagrađene u pompeznom stilu, sa mnogo ukrasa, a zatim je prošao pored ulaznih stepenica i krenuo pločnikom koji je vodio pored desne strane vile. Ubrzo se našao okružen neobičnom tišinom. Pred njim se ukazao veliki park sa kratko ošišanim travnatim površinama, cvetnim lejama, egzotičnim zimzelenim drvećem i nekoliko visokih topola. Na srednjem delu parka, koji je bio izložen sunčevim zracima, nalazio se bazen za plivanje. Bila su tu i dva vodoskoka koji su bili okruženi kamenim figurama.

Stenford je imao osećaj da je stupio u jedan drugi nestvarni svet. Pogled mu se zaustavi na levoj strani terase gde je, u dubokom hladu, u udobnoj fotelji, sedeo vlasnik vile: Daglas Master-son, strastveni kolekcionar umetničkih slika i antikviteta. Na sebi je imao svetlosive pantalone i kariranu košulju sa džepovima na grudima, a na nogama lake papuče. Ovaj bogati starac, o kome su kružile glasine da boluje od opake i neizlečive bolesti, pijuckao je svoje rashlađeno piće i čitao na izgled neki ilustrovani magazin.

Čim je čuo korake na terasi, Master-son odloži svoju čašu, brzo podiže pogled i pogleda u pravcu nezvanog gosta. Bio je to plavokosi mornak srednjeg rasta, star 30 do 33 godine.

Kad je Stenford primetio da je domaćin kuće već opazio njegov dolazak, brzo je izvukao pištolj iz futrole ispod

leve ruke a ~~onda~~ je lakim, mačjim koracima pošao prema starcu.

— Brzi ste i vešti — dočekao ga je stari Master-son — ali se plašim da ste pogrešili kuću.

Dok je to govorio Master-son je gledao u mali pištolj. Kao umetnik, kome ništa ne može da promakne, primetio je da je uljez — ~~promak~~ onome kako je držao oružje u rukama i po brzim, mačjim pokretima — profesionalac. Ali, ipak je upitao:

— Ko ste vi i šta hoćete?

Nezvani gost je bio elegantno odeven, hladnih očiju tipičnih ljudi koji su uvek svesni da su u opasnosti. Spustivši malo revolver, brzo je rekao:

— Ko sam ja? Pa, moji prijatelji me jednostavno zovu Sten. Nevolja je, međutim, u tome što ja prijatelja i nemam. Inače, bavim se umetničkim fotografijom.

Master-son ga pogleda vesela izraza lica i ućtivim manirom dade mu znak da sedne.

— Ah, vi ste taj čuveni fotograf Majk Stenford — reče veselo. — Koliko sam se puta divio vašim fotografijama! Moram da vam priznam da vaše fotografije zaista poseduju veliku umetničku vrednost.

Stenford se zahvali i sede naspram svog domaćina, na stolicu sa uspravnim naslonom. Bio je veoma polaskan što je Master-son visoko cenio umetničku stranu njegovih fotografija i što je znao njegovo ime.

— Pošto članovi vaše posluge očigledno danas imaju slobodan dan — počeo je Sten mirno — bio sam tako slobodan da dodem direktno do vas, gospodine Mastersone.

— Da, da, danas članovi moje posluge imaju slobodan dan — odvrati Master-son zamišljeno. — Potpuno sam smetnuo sa uma da sam danas sam. No, Stene, ne rekoste mi kako ste ušli.

— Snašao sam se — odgovori Stenford uz blagi osmeh na licu.

– Pa, dobro, Stene. Sta ćete ovde? Ako ste došli zbog novaca, vi mi laskate. Ja sam kolekcionar umetničkih slika i antikviteta, a ne trgovac zlatom. Ili ste možda došli da zatražite dozvolu da možete fotografisati slike iz moje kolekcije?

– Novac? Koješta... Fotografisanje vaših slika? Trice... Došao sam jednostavno zato da vas ubijem!

Mastersonove oči odjednom zasvetlucaše al' mu lice i dalje ostade neobično mirno.

– Zaista! Veoma čudno! Ja sam mislio da ste vi fotograf.

– Da, ja sam i to. Odličan, nadam se. Ali, ja imam još jednu sposobnost koja je znatno unosnija.

– Da ubijate za novac, zar ne?

– Ja bih to radije nazvao »uklanjanje« – odvrati Stenford dostojanstveno.

– To ne zvuči tako banalno, zar ne? Za mene je to samo posao kao i svaki drugi. Ja živim, ako tako smem da kažem, od vašeg umiranja.

Masterson je razmišljao da li je fotograf to ozbiljno mislio ili je rekao u šali. Međutim, na fotografovim tankim usnama nije više bilo onog blagog osmeha, a i oči su mu sada imale drugačiji izraz.

– Razumem – reče Masterson. – Dakle, vi ste profesionalac u pravom smislu te reči?

– Tačno.

– Ali profesionalac ne bi ovde sedeo a uz to i časkao pre nego što svojoj žrtvi zada smrtni udarac. Imam osećaj da vi samo blefirate, gospodine. Vi pokušavate da mi uterate strah u kosti jer želite da postignete još nešto. Da li sam u pravu?

– Ne, gospodine Mastersone – odvrati fotograf ozbiljnim tonom. – Došao sam ovamo da vas ubijem i ja ću to i učiniti. To je van svake sumnje.

– Zašto to onda ne učinite odmah – Masterson ispruži ruku i stavi ilustrovani časopis na stolicu pored pića.

Mastersonovo pitanje podstaknu Stenforda na razmišljanje. To što je on ovde imao da učini, bio je posao kao i svaki drugi. Dakle, čemu oklevanje? Možda je objašnjenje za njegovo oklevanje bilo u Mastersonovom razumevanju za njega kao umetnika? Da li se on potajno opirao da ubije Mastersona, jer je on kao kolekcionar bio čovek koji je sa umetničkom sposobnošću mogao da prosu-

duje o umetničkoj vrednosti njegovog. Stenovog dela?

– Ako vi imate vremena – reče on – ja se ne žurim.

Masterson obližnu jezikom svoje suve usne.

– Da li to činite često? Mislim da li često ubijate ljude?

– Samo povremeno, gospodine.

– Ko vas plaća?

– To ja ne znam. Ja poznajem samo posrednika, kao i obično. – Stenford napravi pauzu. Bilo bi protiv pravila igre da kaže ime svog naredbodavca. Ali šta je to moglo da škodi jer je Masterson praktično već bio mrtav čovek? – Da li ste čuli za Organizaciju?

– Zar to nije neka vrsta zločinačke bande?

– Stenford klimnu glavom.

– Organizacija je pripremila sve tako da ja mogu da vas ubijem, naravno, po nalogu jedne mušterije koju ne poznajem, ali koja za to dobro plaća.

– Aha! – Masterson je za trenutak sedeo sasvim mirno a onda izvuče iz džepa košulje kutiju sa cigaretama i ponudi Stenforda. Kad je fotograf odbio, odmahnuvši glavom, Masterson pripali sebi cigaretu i vrati kutiju u džep. – Ja znam sasvim tačno – reče on mirno – ko je platio vašoj Organizaciji da me ubijete.

Kolekcionar je bio veoma zamišljen.

– Svi mi imamo neprijatelje – primeti Stenford dostojanstveno.

Masterson uopšte nije obraćao pažnju na njega.

– Moj sinovac – reče. – Ko bi drugi mogao poželeti moju smrt? Samo on ima motiv za moje ubistvo – dodade Masterson uzbuđeno. – To je jasno kao dan. On je siromašan čovek, bednik a ja sam veoma bogat. On je moj jedini naslednik. Možda je već izgubio strpljenje da sačeka moju prirodnu smrt. I sad on uz vašu pomoć nastoji da ubrza stvar, kako bi tako reći već sutra nasledio sav moj imetak, uključujući tu i moju skupocenu zbirku, a ne u nekoj neizvesnoj budućnosti. Šta mislite o toj pretpostavci? Da li u njoj možete da otkrijete slabu tačku?

Stenford je sedeo uspravno kao sveća.

– Postoje mnogi razlozi zašto ljudi traže pomoć Organizacije – reče.

– Nezahvalan momak! – viknu Masterson besno. – Odbijam da umrem za njega!

— Bojim se da nemate drugog izbora, gospodine Masterson. — Stenford je i dalje držao svoj pištolj upravljen u Mastersonove grudi.

Kolekcionar, koji je u jednom trenutku delovao kao potpuno skrhan čovek, odjednom podiže glavu i reče:

— Čekajte! Vi ste rekli da vam ubijanje donosi više novca nego bavljenje fotografskim poslom. Je li to tačno?

Stenford klimnu glavom.

— Onda vi volite novac — reče Masterson. — Čini mi se da vi volite da imate puno novca.

— Cenim ga — odvрати fotograf s blagim osmehom na licu. — Pogledajte — reče Masterson i kažiprstom pokazao prema zidu — one dve slike. To su dela starih britanskih majstora Rejnoldsa i Gensboroa. Svaka od njih vredi po pet stotina funti.

Stenfordov pogled je za trenutak odlutao do slika ali se brzo vratio Mastersonu. Revolver u njegovoj ruci nije se nimalo pokrenuo. Stenford ne reče ništa.

— A tu na stolu pored vas — nastavi Masterson — to je veličanstveni primerak crne keramike koja potiče još iz carstva Šimu. Njena vrednost predstavlja čitavo malo bogatstvo.

— Gospodine Masterson, ako je sve to što ste mi sada pokazali tako skupoceno, zašto onda te stvari držite rasturjene po kući? To je prilično lakomisleno s vaše strane!

— Vi ste u velikoj zabludi, Stene — odvрати Masterson. — Stvari koje sam vam upravo pokazao i ostale primerke moje zbirke preko noći držim zaključane iza brojnih alarmnih uređaja. Međutim, svakog dana donosim po nekoliko tih skupocenih predmeta na terasu ili u dvorište i postavljam ih na takva mesta da mogu da ih posmatram jer mi to predstavlja veliko uživanje.

— Meni se čini da te stvari nisu bogzna kako skupe — reče Stenford.

— A ja imam osećaj da biste vi više voleli novac nego te predmete?

Stenfordov izraz lica je i dalje pokazivao savršenu mirnoću.

— Vi pokušavate da otkupite svoj život tim tricama?

— Pa...

— To vi ne možete — prekide ga Stenford. — Još jedno vam kažem da sam ja profesionalac. Kad zaključim ugovor, ja ga se pridržavam.

— Steta — izusti Masterson. — On pruži ruku prema svom piću, podiže čašu, prinese je usnama i srknu gutljaj. Imao je osećaj kako mu u slepoočnicama nešto kuca kao mali čekić. Njegovo mršavo lice pokriše graške znoja.

— Da li znate šta predstavlja ova stvar koju koristim kao pepeljaru? — upita kad je ugasio svoju cigaretu. — To je veoma vredna stvar koja potiče od Inka. Stara je preko pet stotina godina. Ona vredi oko hiljadu engleskih funti.

Stenford se zagleda u ploču na stolu.

— Nemoguće! — izusti tiho. — Tako otrcana stvar vredi hiljadu engleskih funti sterlinga?!

Masterson se zagrcnu svojim pićem i dobi napad kašlja. Lice mu je bilo crveno i vlažno od znoja. Pritisnuo je svoju desnu šaku na grudi. Tek posle dvadesetak sekundi prestao je da kašlje.

— Ja sam veoma zahvalan što ste mi pokazali te vrednosne predmete — reče Stenford. — Kad pođem odavde poneću nekoliko.

Masterson je najpre obrisao maramicom znoj sa lica a onda je rezignirano rekao:

— Da biste moje ubistvo prikazali kao delo provalnika? Krađu umetničkih predmeta?

Stenford sleže ramenima.

— Zašto ne?

Na Mastersonovom mršavom licu pojavila se izraz rezignacije. Prešao je šakom preko svoje sede kose.

— U tom slučaju — reče — trebalo bi da ukradete nešto vredno što bi fingiranu provalnu krađu učinilo uverljivijom. Usne mu se razvukoše u usiljen osmeh. Zapravo, vi ste donekle u pravu. Sve te stvari koje sam vam maločas pokazao nisu bogzna kako vredne.

— Ja sam vam to već rekao.

— Da, tačno. Sve je to u izvesnoj meri ključ i šund. Ali, ako policija stvarno treba da poveruje da sam ja ubijen od strane lopova umetničkih predmeta, onda bi trebalo da ukradete moje »Pšenično klasje«.

— Pšenično klasje? — Stenford pokušava da prikrije svoju zbunjenost.

— Da, to je biser moje zbirke. U pitanju je pšenično klasje od masivnog zlata, još jedini sačuvani ostatak čuvenog zlatnog žitnog polja, zlatna kovina Inka iz petnaestog veka... — Kolekcionar pogleda fotografa. Ravnodušni izraz Stenfordovog lica jasno je pokazivao da on nije bio bogzna kako odušev-

ljen umetnošću starih Inka. — Svejedno — nastavi Masterson. — U svakom slučaju moje zlatno »Pšenično klasje« je stvar koja se ne može platiti. Svaki kolekcionar, svaki muzej, svaki trgovac bio bi spreman da plati svaku cenu da bi došao u posed te veoma vredne stvari.

— Ja ne sumnjam u to, gospodine. Naprotiv...

Kolekcionar ustade.

— Hoću da vam ga pokažem.

Stenford pomeri pravac svoga revolvera za nekoliko milimetara.

— Gde je ta stvar?

— U mojoj radnoj sobi. Proći ćemo kroz ova vrata. Još je nikad nisam pokazao nekom strancu. Ali, pošto sada treba da umrem, i sam sam pozeleo da je još jednom vidim.

Stenford skoči kao mačka.

— Ići ću tik iza vas. — Šta je moglo da škodi što je popustio Mastersonovoj želji? Osim toga, bio je veoma radoznao da vidi »Pšenično klasje«.

Prošavši kroz dvokrilna vrata, koja su vodila na terasu, ušli su u Mastersonovu radnu sobu. Bila je to velika prostorija sa brojnim ormanima sa staklenim vratima u kojima su na podlogama, podesučenim somotom, stajali umetnički predmeti Mastersonove zbirke. Naravno, zbog svoje starosti svi su bili u izvesnoj meri potamnili. Stenford ih je samo površno pogledao.

Masterson je išao direktno prema jednoj čeličnoj kasi na drugom kraju sobe. Kad je stigao do nje, kleknuo je, a zatim je za trenutak, izgubljen u mislima, gledao u tavanicu i šakama pravio tajanstvene pokrete ispred vrata kase i njenih bočnih strana.

— Ja čuvam »Klasje« ovde — reče on preko ramena. — Ovo je zaista sigurna konstrukcija od provale. Radi se o komplikovanom sistemu električnih impulsa koji se na određenim tačkama i u izvesnim vremenskim intervalima aktiviraju i prekidaju. Osim mene i mog privatnog sekretara, niko ne može da otvori ovu kasu.

Vrata kase se tiho otvoriše. Masterson izvadi jedan predmet umotan u somot. Čučnuo je na svoje pete i pružio zamotuljak Stenfordu.

— Tu je »Pšenično klasje«, Stene.

Stenford ustuknu korak nazad. Njegov revolver nije podrhtavao.

— Odmotajte tu stvar, gospodine Mastersone.

Kolekcionar se povinova Stenfordovom naređenju. Spustio je zamotuljak ispred sebe i odmotao ga. Pred njim se ukaza zlatno žitno polje sa pšeničnim klasjem.

— Pogledajte to — reče on tako tiho da ga je Stenford jedva mogao da čuje.

— Tako lepu stvar nema niko na ovom svetu. — S izrazom punog poštovanja, oči su mu počivale na veličanstvenom predmetu. — Zar nije fantastičan? — upita. Izvukao je iz džepa na košulji kutiju sa cigaretama i pripalio jednu. Sa puno uživanja povukao je prvi dim.

— Da, zaista je lepo — reče Stenford.

— Kad bih ga ja snimio i svakom pojedinačnom zrnju dao stari zlatni sjaj to bi...

Masterson klimnu glavom. Potom zatvori vrata sefa, uze »Pšenično klasje« i pode ispred Stenforda prema terasi gde su maločas sedeli. On se ponovo spusti u svoju udobnu fotelju. Stavio je zlatni relikv na sto pored ilustrovanog časopisa koji je maločas čitao. Stenford sede na svoju stolicu.

— Da li je u javnosti poznato da vi posedujete tu veličanstvenu stvar? — upita.

— Naravno. To je najvredniji primerak u mojoj zbirci.

— Pa lepo — reče Stenford. — Poneću ga kako ste predložili.

— Ali ja hoću da vas upozorim na veoma važnu činjenicu. Vi ne možete prodati tu divnu stvar a da pri tom sami sebe ne raskrinkate kao ubicu njenog vlasnika. Ona je suviše poznata u celom svetu.

— Pre ću tu stvar baciti u more nego što ću dozvoliti da dođe u tuđi posed — reče Stenford. — To vam ja obećavam.

— Posle tih reči podigao je pištolj. — Dakle, jeste li spremni?

— Da li mogu da popušim još jednu, poslednju cigaretu i da bacim poslednji pogled na svoje »Pšenično klasje«?

Iz pažnje pred hrabrim starcem, koji je još uvek delovao veoma smireno, Stenford odgovori:

— Samo izvolite!

— Da li imate jednu cigaretu?

— Ja ne pušim. Ali gde su vaše cigarete? Maločas ste ih imali u džepu na košulji.

— Maločas sam ih ostavio zaključane u kasi.

— Zašto?

— U upaljaču je sakrivena moja nova japanska minijatura kamera marke »banzai« — odgovori Masterson. — Ona

nije veća od cigarete. Da li ste je nekad videli? — upita Masterson blagim tonom i pogleda Stenforda u oči.

— Da, video sam je — odvрати fotograf — ali meni se više sviđa »minoks«. — Stenford je nekoliko trenutaka napregnuto razmišljao. — Rekoste da je ona ugrađena u vaš upaljač?

— Držao sam ga u levoj šaci sve dok nisam ispucao sav film snimajući vas. Za sve vreme dok sam vas snimao, ja sam kašljao, da bih nadjačao škljocanje okidača kamere.

— Vi ste me fotografisali?

— Tačno. — Vaše lice i vaš revolver videće se jasno.

— Dakle, vi tvrdite da ste u levoj šaci držali upaljač sa ugrađenom minijaturnom foto-kamerom i da ste me fotografisali kad sam se pojavio ovde? Zatim tvrdite da ste malčas tu famoznu mini-kameru zaključali u svoju kasu?

— Veoma tačni zaključci — odvрати starac koji je sada delovao nešto vedrije.

— To je samo blef. Meni je potpuno jasan vaš plan. Vi želite da ja poverujem da će vaš sekretar u toku policijske istrage, koja će uslediti posle vašeg ubistva, otvoriti sef i u njemu naći umesto »Pšeničnog klasja« upaljač sa mini-kamerom. Posle razvijanja filma policija će imati sliku ubice koga će bez daljeg stotine ljudi identifikovati kao fotografa Majka Stenforda. Je li tako?

— Baš tako!

— Pa ipak, ja vam ne verujem.

— Zašto? — upita kolekcionar s blagim osmehom na usnama.

— Otkad sam ovde stalno motrim na vas. Vi ne biste mogli da me neopaženo fotografirate.

— Vi ste gledali u one dve moje slike a nešto kasnije i u ovu crnu keramiku koju koristim kao pepeljaru, zar ne?

Stenford, koji je odjednom počeo teško da diše, jedva prevale preko usana:

— Verovatno. Ali, da ste vi držali u ruci mini-kameru baš u vreme kad sam se ja pojavio, to bi bila suviše velika slučajnost.

Kolekcionar sleže ramenima.

— Ja nikad ne običavam da lažem iako bih to sada morao da činim, jer bih možda lažima mogao da spasem svoj život. Možda će vam ovo biti pouzdan dokaz da govorim istinu? — Pružio je Stenfordu ilustrovani časopis koji je či-

tao kad se fotograf pojavio na terasi. U stvari, to nije bio ilustrovani časopis već uputstvo za upotrebu nove mini-kamere »banzai«.

— Već na prvi pogled Stenford je razabrao da se radi o uputstvu za upotrebu mini-kamere »banzai«.

Sa izrazom lica čoveka, koji je upravo izgubio opkladu, odložio je svoj revolver.

— Dakle, stvar će doći do policije? — upita fotograf posle mučne pauze.

— Ne mora da dode do toga — odgovori Masterson. — Ja imam drugu ideju.

— Bore na njegovom licu za trenutak se produbiše. — U celoj ovoj mučnoj stvari najviše me iritira podlost mog sinovca. To me neuporedivo više iritira nego vaš tako reći čisto tehnički posao, Stene. Uostalom, kako vi primete uputstva za svoj posao?

— Preko posrednika Džeksone...

— Ne nisam to mislio — prekide ga starac. — Mislim da li vam pokažu živu žrtvu?

— Od posrednika dobijem samo ime i adresu čoveka koga treba da uklonim. Sve ostalo, mislim na identifikaciju i navike žrtve, spada u moj posao. To veoma uprošćuje stvar.

Kolekcionar klimnu glavom.

— Dakle, vi dobijate samo ime i adresu?

— Tačno.

— Onda moram da vam kažem da vam se prilikom moje identifikacije potkrala sudbonosna greška, gospodine Stenforde — reče kolekcionar veoma uverljivo. — Doduše, što se tiče prezimena i adrese vi niste pogrešili. Ali, naišli ste na pogrešnog čoveka. Dali me razumete?

Stenford odmahnu glavom.

— Ne.

Kolekcionarove bledoplave oči odjednom se suziše.

— Moj sinovac je slučajno sin mog pokojnog brata — reče blagim tonom.

— Stoga i on ima prezime Masterson, kao i ja. Ime mu je Luis. Dakle, on mi je rođak po prezimenu.

— Aha! — Stenford je odmah prozreo starčevu nameru. — Ali adresa je tačna, gospodine?

Masterson ispruži desnu ruku u pravcu manje, oniže zgrade u desnom uglu parka. Ona zgrada služi kao ostava. Tamo ima jedna soba u kojoj stane moj sinovac. S obzirom da skoro nikad nema prebijene pare u džepu, ne

naplaćujem mu stanarinu. Otuda on ima istu adresu kao i ja.

Stenford je ćutao.

— Čak i u ovim vremenima mita i korupcije ne može se nekažnjeno iscenirati smrt bogatog strica — počeo je kolekcionar zamišljeno. — Smatram da moj sinovac treba da dobije odgovarajuću lekciju.

Posle kraćeg razmišljanja Stenford upita mirno:

— Smrtonosnu lekciju, gospodine?

— Da, smrtonosnu lekciju. Da li biste bili voljni da se pobrinete za to?

— Kada?

— Večeras — odvrati starac brzo. — U dvadeset i jedan sat treba da doputuje iz Los Angelesa. Prema tome, pre dvadeset dva časa biće kod kuće. Članovi moje posluge neće se vratiti pre dvadeset tri sata.

— A gde ćete vi biti večeras?

— U gradu. Običavam da večeram sa prijateljima između dvadeset i dvadeset tri sata.

— Odlično — reče Stenford. — U redu.

— Dakle, dogovoreno?

— Osim u slučaju — počeo je Stenford — da mi Organizacija ne isplati ugovorenu svotu novca ako ubijem pogrešnog čoveka, a uz to još i njenu mušteriju. To bi moglo veoma mnogo da škodi mom ugledu.

Masterson sleže ramenima.

— Svi mi moramo da plaćamo za svoje greške — moj sinovac, vi, ja, svako. Stenford uzdahnu duboko.

— Ne bih znao da kažem koje ste vi greške počinili, gospodine, ali za mene je ovaj dan bio katastrofalan. Imam osećaj da ću izgubiti nagradu za »uklanjanje«. Moraću bez novčane nadoknade da uklonim vašeg sinovca. Osim toga, izgubiću svoju anonimnost kao nameštenik Organizacije. Ja, profesionalni fotograf, dozvolio sam da me nadmudri jedan amater najbanalnijim fotografskim trikom. Na kraju, sada je sasvim izvesno da ni u kom slučaju neću smeti da zadržim zlatno »Pšenično klasje«.

— To je apsolutno sigurno — reče Masterson koji uze zlatni predmet i s puno ljubavi pređe desnom šakom preko njega. — Ali, ako mom sinovcu date odgovarajuću lekciju, ja ću vam vratiti film koji vas teško kompromituje.

Stenfordovo lice dobi izraz čuđenja.

— Ali, vi biste tim filmom mogli da me sprečite da počinim još neko ubistvo?

— Da, to je tačno — odvrati Masterson. — Ali, uprkos tome ja vam dajem svoju reč da ću nerazvijeni film poslati u vaš studio. Razume se, pod uslovom da večeras uspešno obavite posao o kome smo maločas postigli sporazum.

Zbunjeni izraz Stenfordovih očiju jasno je pokazivao da on nije mogao da razume ovaj starčev bezazleni postupak.

Masterson se nasmeja.

— Znate, ja želim da budem iskren prema vama. Ja se zbog svega ovoga ne ljutim na vas. Naprotiv, ja sam vam veoma zahvalan što ste mi otvorili oči i tako mi omogućili da sagledam karakter svog sinovca. Eto, zato ću vam poslati film.

— Mnogo vam hvala, gospodine — promrmlja Stenford.

Masterson pokaza na svoju pepeljaru od crne keramike.

— Možda biste hteli da ponesete jedan od ovih antikviteta — reče. — Neka to bude mali znak moje zahvalnosti. — Posle tih reči ustao je držeći u ruci »Pšenično klasje«. Držao ga je tako brižljivo kao da se radi o maloj ptici oduzetih krila. — Ja moram sada da se oprostim, gospodine Stenforde. Umoran sam. Pa ipak, mnogo vam hvala što ste mi pomogli da savladam svoju dosadu. — Potom je nekoliko puta odmahnuo glavom. — Kakva ironija sudbine što je moj nezahvalni sinovac tako nestrpljiv! Za nekoliko nedelja za njega bi sve ionako drukčije izgledalo.

— Kako to mislite, gospodine?

Starac se tužno osmehnu.

— Pre dve nedelje lekari su mi saopštili da sam neizlečivo bolestan. Živeću najviše još dva meseca.

Starac pode prema vratima terase.

Stenford je gledao za njim. Kad se Masterson izgubio, zamišljeno je istresao opuške iz pepeljare u saksiju sa cvećem, a onda je gurnuo pepeljaru u džep svoga sakoa.

Kad je u pitanju nitkov, kakav je gospodin Masterson, pomisli Stenford, čovek nikad ne zna na čemu je. Možda ova pepeljara ipak nešto vredi.

*

Kad bi ovde bio kraj priče, njen završetak bi bio jasan. Međutim, tu nije bio kraj, jer se u igru umešala sudbina koja

je ponovo promešala karte i podelila ih učesnicima s tim da ih odigraju po njenim pravilima igre.

Verovatno uplašen kolekcionarevom pričom da ga je potajno fotografisao mini-kamerom, fotograf Majk Stenford je posle odlaska iz Mastersonove vile nestao bez traga i glasa.

Pošto nije uspeo preko unajmljenog ubice da »ukloni« svog strica, njegov sinovac Luis Masterson počeo je da smišlja novi plan kako bi ubrzao njegovu smrt.

Poseta fotografa Majka Stenforda nije ostala bez posledica po zdravije starog kolekcionara. Naime, strahujući da bi njegov sinovac mogao da nadmudri fotografa Stenforda, kao što je to i on učinio, stari kolekcionar je u ponoćnim časovima doživio lakši srčani udar. Pošto je već bolovao od neizlečive bolesti, zadržan je na kućnom lečenju i svu brigu oko toga preuzeo je njegov kućni lekar, dr Leonard.

*

Jednog jutra, dok je stari kolekcionar, ležeći nepomično u postelji, svodio svoje životne račune, ušao je njegov sluga i doneo mu doručak. Kad je spustio poslužavnik pred starca, razvukao je zavese i ućtivo upitao:

— Da li želite da otvorim prozor, gospodine?

— Možda želite da što pre umrem? — zakreštao je oronuli starac. On htede da podigne poklopac sa tanjira sa doručkom, ali odjednom zastade i pogleda prema služi. — Možda čekate da vam dam napojnicu? — rekao je podrugljivo.

— Ne, čekam gospodina Luisa, gospodine. Dr Leonard je rekao...

— Gubite se, gubite se! — prekide ga starac nestrpljivo.

— Ako mi padne na pamet da u sledećih pet minuta umrem, ja ću vam već pozvoniti.

Starac je sačekao da sluga zatvori vrata za sobom a onda je poluglasno prospektovao:

— Lešinar! Sigurno opet nešto smišlja. — Uz veliki napor okrenuo se prema prozoru. Napolju je bio divan letnji dan. Spolja je dopirao cvrkut raspevanih ptica. Pri pomisli da će sve to uskoro pripasti njegovom nevaljalom, nezahvalnom sinovcu, starac uzdahnu duboko. Koliko će mu samo biti potrebno vremena da proćerda sav taj imetak koji je on godinama sticao?

Dok je žvakao poslednji zalogaj svog dvopeka, neko je tiho zakucao na vratima. Ušao je njegov sinovac sa setnim osmehom na usnama.

— Kako si, striče? — upitao je zabrinuto.

Starac ga pogleda razgoračenih očiju kao da je pred sobom ugledao avet. Zatrepašćenje je potrajalo samo trenutak-dva a onda starac odgovori cinično:

— Na razočaranje moje okoline, evo još sam živ.

Mladić pređe preko ciničnih reči svoga strica i upita:

— Da li si već uzeo svoju pilulu? Nisi? Onda ću ti je ja dati.

Istisnuo je malu duguljastu kapsulu iz plastične kesice a zatim je iz srebrnog krčaga nalio vodu u čašu. Pre nego što je starac stavio kapsulu u usta, mladih ponovo zgrabi plastičnu kesicu i pročita natpis na njoj.

— Bez straha, striče, to je tvoj pravi lek — reče Luis sa slatkokiselim osmehom na usnama.

Stari Masterson zatvori oči. Time je hteo da svom sinovcu da stavi do znanja da ne želi više da ga vidi.

Ponovo se čulo kucanje na vratima. Ovog puta ušao je dr Leonard, kućni lekar Daglasa Mastersona a mladić je izišao iz sobe.

Luis se sačekao lekara napolju a onda je krenuo s njim prema njegovim kolima.

— S obzirom na svoju starost vaš stric se sasvim dobro drži. Ako ne nastupe neke komplikacije, možda će za desetak dana opet biti na nogama.

— Posle tih reči Luis Masterson je zastao kao skamenjen. Tek kad se lekar udaljio sa svojim kolima, uspeo je da se pomakne. Odluka je pala! On nije više mogao da čeka. U protivnom, falsifikovani čekovi odvešće ga veoma brzo u zatvor. Duboko je uzdahnuo a onda je otišao u svoju sobicu.

Iz jedne fioke svog malog pisaćeg stola izvukao je skupo nabavljenu kapsulu sa jakim južnoameričkim otrovom, na kome je stajao natpis: »Bez ukusa, bez mirisa, bezbojan, u roku od jednog minuta usmrćuje sa svim simptomima srčanog udara«. Luis je bio siguran da će pomoću ove kapsule ostvariti svoj pakleni plan, jer je ona po svojoj spoljašnosti izgledala isto kao i kapsule koje je upotrebljavao njegov stric. Stavio ju je oprezno u džep na prsluku.

U rano popodne Luis Masterson je opet došao u vilu svog strica koji je svakog dana u to vreme spavao. Koračajući na prstima, Luis se ušunjao u stričevu spavaću sobu. Oprezno je istisnuo sa dna plastične kesice jednu kapsulu i na njeno mesto stavio preparinu koju je doneo iz svoje sobice. Potom je pomoću kapljice providnog lepila brzo zalepio otvor na donjoj strani plastične kesice. Dok je izlazio iz sobe, izračunao je da će njegov stric prekosutra uzeti smrtonosnu kapsulu.

Kad je sledećeg dana dr Leonard završio svoju vizitu kod starog Dagleasa Mastersona, Luis mu je pružio kartu i rekao:

— Gospodine doktore, ja moram službeno da otputujem na nekoliko dana u Los Angeles. Za svaki slučaj — tu vam je moja hotelska adresa.

Časovi, koje je Luis Masterson provodio u hotelu »Egipat« u Los Angelesu, bili su najduži časovi u njegovom životu. Najzad je usledio telefonski poziv od strane bolničarke Stele koja je radila u privatnoj ordinaciji dr Leonarda.

— Molim vas, dođite odmah, radi se o vašem stricu!

Kao pomahnitao, Luis je spakovao svoj kofer i odvezao se na aerodrom. U tri sata po podne već je bio u vili svog strica.

— Gospode bože, naš stari gospodin Masterson! — jadovala se stari sluga koji mu je otvorio vrata. — Možete odmah da govorite sa doktorom Leonardom; on je sada u spavaćoj sobi milostivog gospodina.

Ne progovorivši ni reči, Luis je pohaćao u stričevu sobu.

Lekar mu je dolazio u susret.

— Vašem stricu je jutros malo pozlilo — reče lekar. — Ali, neka vas to ne uzbuduje.

Znate, uzbuđenje je otrov i za vaše srce.

Tada Luis upita drhtavim glasom:

— Kako... kako je umro moj stric?

— Umro? Ko govori o umiranju? Stari gospodin je jutros imao malu nezgodu. Naime, pokušao je sam da obuče pantalone, ali se pri tom spotakao i iščabao levu nogu u predelu skočnog zgloba. Vaš stric sada leži dobro zbrinut u bolnici — obavesti ga lekar.

Pred očima Luisa Mastersona odjednom sve postade crno. Hladan znoj orosi mu čelo i on odjednom oseti slabost. Počeo je da pipa ispred sebe, tražeći oslonac. Najzad se spusti na ivicu kreveta.

— Šta vam je, mladiću?! — uzviknu dr Leonard zapanjeno. — Brzo se ispružite na tom krevetu i ne zaboravite da svi članovi vaše porodice imaju slabo srce.

Lekar zgrabi čašu sa vodom, koja je stajala na noćnom stočiću uze jednu kapsulu iz plastične kesice i pruži je Luisu.

— Progutajte to! — reče brzo. — To će vam odmah pomoći. Ja vam to obećavam.

Luis proguta kapsulu. Tek posle toga lekareve reči dopreše u njegovu podsvest. Otvorio je oči i prestravljena pogleda prepoznao plastičnu kesicu.

— Zaboga, doktore, kapsula... — prostenjao je teško.

— Budite mirni, gospodine Masterson! — upade mu lekar u reč. — To je bila kapsula za srce koju je vaš stric jutros zaboravio da uzme.

Luisovo telo odjednom omlitavi. On nije čuo lekareve poslednje reči.

Eto, to je kraj priče.

I kraj još jednog života.

Kraj

PAŽNJA!

**U BROJU 18 EDICIJE X — 100
SREŠĆETE NAŠEG NOVOG
JUNAKA TO JE**

SANDANS

PLAVOKOSI INDIJANAC

- **NEUSTRAŠIVI BORAC ZA
PRAVA INDIJANACA**
- **HRABAR, NEPOKOLEBLJIV I
PRAVDOLJUBIV**
- **UVEK NA PRAVOJ STRANI**
- **NEŽAN ALI I SUROV, AKO TO
ZAHTEVA SITUACIJA OD
NJEGA**

ZAPAMTITE

**SANDANS — PLAVOKOSI
INDIJANAC**

WESTERN X — 100 BROJ 18

OBAVEŠTENJE

UČESNICIMA U NAGRADNOJ IGRI ALBUMA SA SAMOLEPLJIVIM SLIČICAMA »BLEK«

Nagrada igra završena je 30. juna 1986. Imena i adrese dobitnika svih nagrada objavićemo u dva broja »Strip zabavnika« i to:

- u 28. broju od 1. avgusta,
- u 29. broju od 15. avgusta.

Obezbedite na vreme »Strip zabavnik« kod svog prodavca novina!

REDAKCIJA ZABAVNIH IZDANJA

U SLEDEĆEM BROJU

TERMINAJLS

APAČI TOM I POGLAVICA DAKOTA

Apači Tom među njima potraži Crvenog Kojota. Obori li njega s konja, biće to veliki šok za njegove ljude, a možda i kraj napada. Njega, međutim, ne ugleda u tom nizu, a kad ponovo upravi durbin prema ivici šume od koje su se otisnuli, primeti, iza proređenog žbunja, najpre njegovog belca, a zatim i njega. »Hrabri« poglavica je suviše cenio sebe da bi učestvovao u napadu i tako rizikovao svoj život.

NKA • JUGOBANKA • JUGOBANKA • JUGOBANKA • JUGOBANKA